

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΡΑ΄ (101) - ΤΕΥΧΟΣ 7 - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ του Μακ. Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος
Διευθυντής Κλάδου Ἐκδόσεων Ε.Μ.Υ.Ε.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ἀλέξανδρος Κατσίρας

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΥΛΗΣ: Νικολέττα Μιχαλακάκου

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: δρ Ἰωάννης Ἀκριώτης

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ - ΤΥΠΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων, δρ Γιασμίνα Μουσείδου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Β. Μπίτσης, Πρωτομαγιάς 3 - 145 68 Κρουνέρι Ἀττικῆς

Τηλ. 210-8160127 - FAX 210-8160128

Διεύθυνση περιοδικῶν: Ἀθηνᾶς 30, 105 51 Ἀθήνα - Τηλ. 211-1825296 - FAX 211-1824317

<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τίν ἀποστολή ἀνακοινώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ σέβεται τόν γλωσσικό τύπο τῶν ὁμιλιῶν πού δημοσιεύει

Περιεχόμενα

Τεύχος-7ο
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	276
ΟΜΙΛΙΑΙ	
• Όμιλία εις τόν Συνοδικόν Ἑσπερινόν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου καί Πανευφίμου Παύλου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως (28.6.2024)	277
• Όμιλία κατά τή Συνοδική Θεία Λειτουργία κατά τόν Πανηγυρικό Ἑσπερινό ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κ. Θεοκλίτου (29.6.2024)	283
• Όμιλία κατά τόν Πανηγυρικό Ἑσπερινό στόν Ἱ. Βράχο τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν Ἀθηνῶν, εις ἀνάμνησιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὑπό τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. π. Ἐμμανουήλ Παπαμικρούλη (29.6.2023)	288
• Όμιλία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνύμου κατά τήν ἐπέτειο τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Ἱ. Ἡσυχαστήριο τοῦ Ἁγ. Πορφυρίου, Μίλεσι Ἀττικῆς (15.8.2024)	294
ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ	296
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	305
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ	314
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	319

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

Στό διπλό τεύχος 9 τῶν μηνῶν Ἰουλίου-Αὐγούστου 2024 τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ παρουσιάζονται –στί στήλη τῶν Ὁμιλιῶν– τέσσερες ὁμιλίες, οἱ ὅποιες ἐκφωνήθηκαν κατὰ τή διάρκεια τῶν ἐορτασμῶν τῆς ἱερῆς μηνίμης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (28-29.6.2024) στήν Κόρινθο, στόν Ἰ. Ν. Ἀγ. Παύλου στήν ὁδό Ψαρῶν Ἀθηνῶν, καί στόν ἰ. βράχο τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν Ἀθηνῶν. Στήν ἴδια στήλη δημοσιεύουμε καί τίν ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνύμου, ἡ ὁποία ἐκφωνήθηκε κατὰ τή διάρκεια τῆς λειτουργίας, τίν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς Κομίσσεως τῆς Θεοτόκου, στό Ἱερό Ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, στό Μίλεσι Ἀττικῆς (15.8.2024).

Στό τεύχος δημοσιεύουμε ἐπίσης Ἐγκύκλια Σημειώματα πού ἐξαπέλυσε ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἀφοροῦν σημαντικά θέματα τῆς κοινωνικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς χώρας.

Ἡ ὕλη συμπληρώνεται μέ τά ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν καί τῶν Προκηρύξεων, καθῶς καί μέ τίν εἰδικογραφική στήλη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν, στήν ὁποία θά βρεῖτε τό μηνιαῖο Δελτίο Τύπου γιά τίς ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ.

ΟΜΙΛΙΑΙ

«Ἐμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι»:

Προσέγγιση τοῦ ζητήματος τοῦ σύγχρονου πλουραλισμοῦ
μέ ὁδοδείκτη τῆς κατευθύνσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου
στὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους.

Ὁμιλία εἰς τὸν Συνοδικὸν Ἑσπερινὸν
τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου καὶ Πανευφήμου Παύλου
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
(Κόρινθος, 28.6.2024)

1. Εἰσαγωγή

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κορίνθου, Σικυῶνος, Ζεμενοῦ, Ταρσοῦ καὶ Πολυφέγγους κ. Διονύσιε,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Πανοσιολογιώτατοι καὶ Αἰδεσιμολογιώτατοι Πατέρες,

Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχές,

Ἐντιμώτατοι Ἄρχοντες τοῦ τόπου

καὶ Στρατιωτικοὶ ταγοί,

Εὐλογημένε λαέ τοῦ Θεοῦ,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ!

Ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα τῶν Ἁγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου μᾶς συνήγαγε καὶ πάλι στὰ ἱερά σκηνώματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Ἦρθαμε προσκυνητές τῶν ἁγίων βημάτων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν πόλη, πού τόσο καρδιακὰ ἀγάπησε καὶ στὴν ὁποία ἔζησε, ἐργάστηκε, δίδαξε καὶ ἱερούργησε πλέον τοῦ ἑνός καὶ ἡμίσεως ἔτους καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἀπέστειλε τῆς περιήμερες Ἐπιστολές του πλήρεις Χάριτος καὶ Πνεύματος

Ἁγίου, μνημεῖα ἀληθοῦς θεολογίας ἀλλὰ καὶ ἐν Χριστῷ ὁδοδείκτες τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων ἀνά τοὺς αἰῶνες. Σήμερα στὸ ἴδιο τό βῆμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου παίρνουμε ἐμεῖς τὴν ἱερά σκυτάλη τοῦ λόγου, διὰ τῆς σεπτῆς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμου. Ἀξιολογοῦμε τὴν τιμὴ ὡς ἀπροσμέτρητη, τὴν εὐθύνη βαρῦτατη, μὰ καὶ τὴ χαρὰ τῆς σκιρτώσης καρδίας μας –γιά τὴν τοιαύτη καὶ τοσαύτη εὐλογία– ἀπερίγραπτη καὶ ἄφατη. Εὐχαριστοῦμε ἐκ βαθείας ἐγνώμονος υἱικῆς καρδίας τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπισκοπὸς μας, ὅσο καὶ τὸν οἰκεῖο Μητροπολίτη, καὶ παρακαλοῦμε γιὰ τῆς σεπτῆς εὐχῆς τους, ὅπως παρακαλοῦμε καὶ γιὰ τῆς προσευχῆς ὄλων Σας, ὥστε τὰ λεγόμενά μας νὰ ἀρέσουν στὸν Χριστό, κατορθώνοντας ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ ἀποπνέουν τὴν Ἄκτιστο Χάρη τοῦ καὶ νῦν μεθ' ἡμῶν παρόντος Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

2. Τὸ παράλληλο

πρὸς τὴ σύγχρονη πραγματικότητα
συγκρητιστικὸ περιβάλλον
τῆς πρωτοχριστιανικῆς κοινότητας
τῆς Κορίνθου

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἡ Κόρινθος ἦταν πρωτεύουσα τῆς Ἀχαΐας καὶ σημαντικώτατο

ἐμπορικό κέντρο. Ξεπερνούσε σέ σημασία ὅλες τίς παλαιές ἑλληνικές πόλεις, ἔτσι ὥστε νά ἀνταγωνίζεται καί αὐτή τήν Ἀλεξάνδρεια. Τό ἐμπόριο ἀνθοῦσε, ἡ χαλκουργία ἐφημιζέτο, τό πλούσιο ἔδαφος τῆς Κορίνθου συνέβαλλε καί αὐτό στήν ἐνίσχυση τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας. Μιά πολὺγλωσση, πολυθείστικη καί κοσμοπολίτικη κοινωνία διακινούσε ἐλεύθερα ἀγαθά καί ιδέες καί συνιστοῦσε προορισμό γιά περιηγητές, ἐμπόρους καί ναυτικούς ἀπό ὅλες τίς περιοχές τῆς Μεσογείου¹. Οἱ Στωϊκοί καί οἱ Ἐπικουροὶ φιλόσοφοι μέ τίς θέσεις καί ἀπόψεις τους, ἀλλά καί κάθε φιλοσοφικός λόγος ἀσκοῦσε τή δική του ἐπιρροή². Τά λιμάνια τῆς Κορίνθου κόμιζαν ἐπιπλέον, φυσικῶ τῷ τρόπῳ, ἔντονη καί τή θρησκευτική πολυποικιλία. Σύμφωνα μέ τίς *Πράξεις τῶν Ἀποστόλων*³ ὑπῆρχε ἰουδαϊκή κοινότητα. Ταυτοχρόνως, οἱ Σύροι ἔφεραν τή Ἀστάρτη καί τόν Μέλκαρτ, οἱ Φρύγες τόν Ἄττι καί τήν Κυβέλη, οἱ Αἰγύπτιοι τήν Ἴσιδα, τόν Ὅσιρι καί τόν Σέραπι⁴. Ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός στήν ἔκταση καί τήν ἔντασή του ἦταν ἀπερίγραπτος μέ ἀναρίθμητα ἱερά ἀφιερωμένα σέ ἀναρίθμητες λεγόμενες θεότητες⁵. Ἰδιαίτερα δέ ἐτιμᾶτο ἡ Πάνδημος Ἀφροδίτη, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ναός πάνω στήν Ἀκροκόρινθο εἶχε κατά τόν Στράβωνα χίλιες ἱερόδουλες⁶. Ἡ «πορνεία» ἦταν ἱερή καί οἱ ἱερόδουλες ἀπολάμβαναν ἐξόχου τιμῆς, πλούτου καί προνομίων μέ ἰδιαίτερες τιμητικές θέσεις στό θέατρο. Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς λατρείας αὐτῆς, ἡ ἔκλυση τῶν ἡθῶν ἦταν παροικιῶδης μέ ὅ,τι ποικίλως νοσηρό αὐτό σίμαινε. Μιά ἄλλη ἀξιοπρόσεκτη πτυχί τοῦ θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἦταν ἡ αὐτοκρατορική λατρεία, ὡς ὄργανο συνοχῆς τῶν διαφορετικῶν ὑπηκόων τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, μέ ναό ἀφιερωμένο στήν Ὀκταβία, τήν ἀδελφή τοῦ Αὐγούστου καί τέταρτη κατά σειρά σύζυγο τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου⁷. Αὐτή ἡ κραυγαλέα ἀκρότης καταδεικνύει τήν ἀνάγκη τῆς τότε αὐτοκρατορικῆς καθεστηκυίας τάξης νά βρῆ σημείο ἐνοποιήσεως γιά τούς ὑπηκόους

της. Εἶναι προφανές, ὅτι ὁ πλοῦτος, τό ἐμπόριο, οἱ κατασκευαστικές συντεχνίες, ἡ ναυτιλία, ἡ ἀγροτική οἰκονομία, οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες συνιστοῦσαν ἓνα χαοτικό περιβάλλον, τό ὁποῖο δέν συνεργοῦσε στήν κοινωνική συνοχή, ἀλλά ἀντίθετα, γιά νά συντηρηθῆ ἀπαιτοῦσε μία κοινωνική διαστρωμάτωση, στήν ὁποία ἀφθονοῦσαν οἱ δοῦλοι καί οἱ πτωχοί, ἀφήνοντας τήν οἰκονομική εὐρωστία τῆς πόλης νά μοιράζεται πλουσιοπάροχα στά πολυτελεῖ ἐρμάρια τῶν ὀλίγων ἰσχυρῶν πλουσιῶν.

Ἡ Ἑλληνορωμαϊκή ἐποχή τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων εἶναι εὐρέως ἀποδεκτό, ὅτι παρουσιάζει σαφεῖς ὁμοιότητες μέ τήν ἐποχή μας⁸. Ἡ σύγχρονη μετακίνηση πληθυσμῶν κυρίως ἀπό τήν Ἀσία καί τήν Ἀφρική πρὸς τή Δύση, ἡ ταχύτατη διακίνηση τῆς πληροφορίας καί τῶν πάσης φύσεως ἰδεῶν, καθὼς καί ἡ εὐκόλη προσέγγιση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν μέσῳ τῆς ψηφιοποιήσεως, τοῦ διαδικτύου καί τῆς ποικίλης τεχνολογίας ἐνεργεῖ ἓναν σύγχρονο πλουραλισμό καί συγκρητισμό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄνευ ἱστορικοῦ προηγουμένου καί μπορεῖ εὐκόλα νά ἀναγνωρίζη στήν κοινωνία τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπλά τό στοιχειῶδες ἀρχέτυπό του. Πλὴν τό ἀρχέτυπο αὐτό ἱστορικῶς περιγραφόμενο, σύγχρονα βιούμενο, ὡς πραγματικότητα, ἐμφανίζει γιγαντωμένα τά ἀδιέξοδά του. Ἡ ἐπιστήμη, παρὰ τήν προφανῆ σχετικότητά της, ὡς ἀνθρώπινο πεπερασμένο ἀποκύημα, θεοποιεῖται ὡς αὐθεντία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται δυναστικά ἡ ὁποιαδήποτε ἐπιφύλαξη. Ὁ κατασταλτικός μηχανισμός τῆς κρατικῆς ἐξουσίας θεραπεύεται ἀπό τή λεγομένη ἐπιστήμη καί ἀπό τά κατασκευασμένα ἀμέτρητα εἴδωλα τῆς παραπληροφόρησης τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης, κατορθώνοντας νά καθυποτάσσει καί νά σύρει τούς λαούς ἄβουλα πειθίηνιους στά συμφέροντα τῶν ἐκάστοτε ἰσχυρῶν. Ἡ σύγχρονη δουλεία, ὁ ἐργασιακός μεσαίωνας καί ἡ πτωχοποίηση κατασκευάζουν ἀκραία δυσαρμονία καί ἀπόκλιση στήν κοινωνική

διαστρωμάτωση, κατεστραμμένες διαπροσωπικές σχέσεις και κοινωνίες, έξοντώνοντας αυτό καθ' έαυτό τό ανθρώπινο πρόσωπο, ώστε πλέον οί ισχυροί νά κάνουν λόγο για μετανθρωπισμό⁹. Όλο αυτό τό καθημερινά βιωμένο αδιέξοδο, τό σκηνικό τῆς παραπληροφόρησης, τῆς έσκεμμένης σύγχυσης, τοῦ πανσεξουαλισμοῦ, ἡ τεχνική νομοσύνη, ἡ θεοποιημένη έπιστήμη μέ τά άποσιωπημένα τραγικά λάθη, ὁ άκράϊος θρησκευτικός συγκρητισμός μέ τίς άπειράριθμες πλέον ειδωλικές έκφράσεις του, οί ὁποῖες ένίστε καταρτίζουσαν άδίστακτες άνθρωποκτόνες έξτρεμιστικές ομάδες και χειραγωγούμενα καλοπληρωμένα έκτελεστικά άποσπάσματα, ἡ έξαρση τῆς μαγείας και τοῦ έμπρακτου φρικώδους σατανισμοῦ διαδικτυακά διαφημισμένου και έπίσημα άποδεκτοῦ, ὡς θρησκείας, ὅλα αυτά και άλλα συνιστοῦν τόν ὀγκόλιθο τῆς σύγχρονης ειδωλολατρίας, πού βιάζει και ζητᾶ νά άφανίσῃ τό ανθρώπινο πρόσωπο. Πλὴν κάνοντας για μία στιγμή ένα βῆμα πίσω από αυτό τόν καταγιισμό ψεύδους, τόν ὁποῖο καθημερινῶς ύφιστάμεθα, καταγγέλλουμε τήν άπάτη τῆς μηχανολογικῆς άντιλήψεως τῆς δημιουργίας και στρέφουμε σωτήρια τήν καρδία μας στόν μοναδικό ένα Δημιουργό, στήν μία ὄντολογική Άλήθεια, πού προσφέρει ὁ Άπόστολος Παῦλος ιδρύοντας στήν Κόρινθο τήν Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

3. Ἡ θεολογική τοποθέτηση τοῦ Άποστόλου Παύλου έναντι τοῦ θρησκευτικοῦ αλλά και τοῦ φιλοσοφικοῦ και πολιτειολογικοῦ πλουραλισμοῦ, επίκαιρη ανά τούς αἰῶνες

Καί ἄν οί ἄλλοι λατρεύουν τήν άπάτη τῶν ειδώλων «ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεός ὁ Πατήρ, ἐξ οὔ τὰ πάντα και ἡμεῖς εἰς Αὐτόν, και εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὔ τὰ πάντα και ἡμεῖς δι' Αὐτοῦ¹⁰. Καί ἐν Πνεῦμα Ἅγιον ἐν ᾧ τὰ πάντα και ἡμεῖς ἐν Αὐτῷ». Ἡ διατύπωση αὐτή τοῦ Άποστόλου Παύλου πρὸς τούς Κορινθίους

εἶναι κατ' ἀρχάς ὁμολογιακή¹¹ αὐτοῦ τοῦ ενός μόνο Θεοῦ, τῆς μίας και μοναδικῆς οὐσίας, στήν ὁποία άνήκουσαν τά πάντα, εἶναι ὅμως ταυτοχρόνως και σωτηριολογική. Χαράσσει τήν ὁδὸ τῆς σωτηρίας, καθὼς ἡ αναφορά μας στόν ένα Θεό καταξιώνει τόν σκοπὸ τῆς ύπάρξεώς μας. Ἡ πιστεύουσα κοινότητα τῶν Χριστιανῶν ἐπιβεβαιώνει, ὅτι ὁ ένας Τριαδικός Θεός εἶναι ὁ ἱστορικός αλλά και ὁ έσχατολογικός σκοπός τῆς ανθρώπινης ύπάρξεως, ἡ πηγή τῆς δημιουργίας, ἡ αρχή και ἡ ὀλοκλήρωση πάντων τῶν ὄντων¹². Οἱ ἐν Χριστῷ πιστοί ἔχουν άπομακρυνθεῖ από τίς άφιλάνθρωπες, φθοροποιές και φονικές άπαιτήσεις τοῦ κόσμου τούτου και ἔχουν κληθεῖ νά ζήσουν σ' έναν κόσμο κοινωνίας μετά τοῦ Θεοῦ, ὡς μή ὄντες ἐκ τοῦ κόσμου, καθότι «παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου»¹³. Αὐτή ἡ κλίση – τό κάλεσμα δέν εἶναι άρνητική ὡς πρὸς τόν κόσμο και τή δημιουργία. Άλλά κατορθώνει τήν διά τοῦ Χριστοῦ και ἐν Χριστῷ σύσταση και βίωση μίας νέας πραγματικότητας, μίας κοινωνίας αγάπης, διακονίας και ένότητας ὄλων.

Ἡ ένότητα αὐτή τῶν πάντων κατορθώνεται μόνο ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐντός τῆς Έκκλησίας, ὅπου οἱ κλητοί καλοῦνται στό δείπνο μετά τοῦ Θεοῦ μέ αἰώνια προοπτική σωτηρίας και χωρίς κοινωνικά στεγανά ὁποιοῦδήποτε τύπου διακρίσεων. Για τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς «οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλλήνι, οὐκ ἐν δοῦλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν και θήλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»¹⁴. Κατά τοῦτο ἡ Πεντηκοστή, ὡς ἡ σύσταση τῆς Έκκλησίας, εἶναι τό πλέον ανατρεπτικό και σωτήριο γεγονός μέσα στήν ανθρώπινη ἱστορία. και τοῦτο, διότι διερχόμενος κανείς τά γεγονότα τῆς ανθρώπινης ἱστορίας στέκεται μπροστά στήν άπόλυτη διαπίστωση, ὅτι –παρά τά αναρίθμητα ἐγχειρήματα– ἡ ανθρώπινη προσπάθεια άπέτυχε παταγωδῶς νά ανατρέψῃ τήν κοινωνική άδικία ἢ νά θεραπεύσῃ τήν ανθρώπινη ανάγκη. Ὁ Άπόστολος Παῦλος στοῦς Κορινθίους περιγράφει ἐμφατικά τό

γεγονός αυτό λέγοντας: «οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφία τοῦ κόσμου τούτου;»¹⁵. Ἡ Ἐκκλησία μέ τῆ δισχλιετῆ ἐμπειρία πάντων τῶν Ἁγίων τῆς ἀνατρέπει τὴν κοινωνικὴ ἀδικία, καταργεῖ τὴν ταξικὴ δαστρομάτωση καὶ θεραπεύει τὴν ἀνθρώπινη, κοινωνικὴ καὶ κοσμολογικὴ ἀνάγκη ἀναφορικὰ μέ ὅλη τὴν κτίση. Ἀπάντηση στὴ σοφία τοῦ κόσμου εἶναι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ: «Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ», ὁ ὁποῖος «Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ»¹⁶. Ἀπὸ τῆ μιά στέκει ὁ κόσμος τῆς ὑπερφίαλης, ἐπαρμένης ἐγωπάθειας, πού αὐτάρεσκα θωπεύει τὴν πεπερασμένη του ἐπιστημονικὴ γνώση, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν κοσμικὴ του ἐπιτυχία, χωρίζοντας, ἀπομονώνοντας, βιάζοντας καὶ καταστρέφοντας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅμως, ἡ ἐμπειρία τῶν ταπεινῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ἐνώνει τὸν Θεὸ μέ τὸν ἄνθρωπο, ἀδελφώνει τὴν οἰκουμένη καὶ κατορθώνει, χωρὶς νά ἀναρῆ τὸν ὀρθὸ λόγο, νά τὸν ὑπερβαίνει, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Αὐτὴ ἡ «δύναμις τοῦ Θεοῦ», ἡ Ἄκτιστος Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς θείας λατρείας καθημερινὰ βιώνεται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτὸ τὸν μυστικὸ καὶ μυστηριακὸ τρόπο, εἰσέρχεται ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ μας, ἀνατρεπτικὴ καὶ θεραπευτικὴ τῶν πάντων.

4. Ἐλευθερία καὶ οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ – ἐμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι

Ἡ «μωρία τοῦ Σταυροῦ» ἐνώνει ἀπροϋπόθετα τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μεταξύ τους χωρὶς κοινωνικὲς ἢ φυλετικὲς διακρίσεις. Πλὴν τὸ κοινωνικῶς ἀπροϋπόθετο ἀναβαθμίζεται στὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ἡ ὁποία προσδιορίζεται ἀπὸ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ¹⁷. Πρὸς τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνεχίζει πρὸς τοὺς Κορινθίους: «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει»¹⁸: (Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπεται νά τά κάνω, ἀλλά δέν εἶναι συμφέρον νά πράττω ὅλα). Στὴν ἐκκλησία, στὴν κοινωνία τῶν Ἁγίων, οἱ πιστοὶ

ἀγωνίζονται νά καταθέσουν τὸν καλύτερο ἑαυτό τους, ζώντας τὴν ἀσκητικὴ τῆς ἀγάπης μέσα στό ἄθλημα καὶ τὸ μυστήριό τῆς διὰ βίου μετανοίας. Ἀκοῦμε τὴν προτροπὴ τῆς μετανοίας σέ χρόνο διαρκείας: «Μετανοεῖτε» καὶ «Ἄγιοι γίνεσθε». Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στὴν 28^η Ὀμιλία του, τὴν ὁποία ἐξεφώνησε κατὰ τὴν ἐορτὴ τῶν Ἁγίων κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῆς «διηνεκοῦς μετανοίας»¹⁹, καὶ μᾶς ἐμπνέει στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ λέγοντάς μας, ὅτι κι ἂν ἀκόμα δέν μπορούμε νά μμηθοῦμε τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους στὰ τόσο μεγάλα καὶ ὑψηλά ἐπιτεύγματά τους, ὅμως μπορούμε νά τοὺς μμηθοῦμε στὴν «ἐκ ταπεινώσεως καὶ μετανοίας διόρθωσίν»²⁰ τους. Ἐπομένως οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν διὰ βίου τὴν ἀσκητικὴ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἐνώσεώς τους μέ τὸν Θεὸ σέ μιά κοινωνία ἀγάπης, τὴν ὁποία προσφέρουν στοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τους καὶ «εἰς πάντας». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐνῶ ζῆ ὁ ἴδιος σέ περιβάλλον εἰδωλολατρικοῦ πλουραλισμοῦ, τὸ ὁποῖο κάθεται ἀπορρίπτει, διδάσκει τὴ ριζοσπαστικὴ ἠθικὴ τῆς ἀγάπης. Αὐτὴ μόνη ἀναμορφώνει ἐμπρακτα τίς κοινωνίες, καθότι ἡ ἐσωτερικὴ ἀλλαγὴ ἐνός ἐκάστου τῶν προσώπων δύναται νά πετύχη καὶ τὴν ἐξωτερικὴ ἀλλαγὴ ἐπὶ τῶν κοινωνιῶν: «Ὅρατε μὴ τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινὶ ἀποδῶ, ἀλλὰ πάντα τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας»²¹: (Προσέχετε, μήπως τυχόν κανεῖς ἀπὸ ἐσᾶς ἀνταποδώσει σέ κάποιον κακὸ ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ πάντοτε προσπαθῆτε νά πράττετε τὸ ἀγαθὸ καὶ μεταξύ σας καὶ σέ ὅλους ἀνεξαίρετως). Ὁ Κύριος, διὰ τοῦ Ἀποστόλου Σου Παύλου, κηρύσσει τὸν λόγο τὸν τοῦ Σταυροῦ καὶ ἡ ἐν Χριστῷ ριζοσπαστικὴ ὑπέρβαση, Χάριτι Θεοῦ, συντελεῖται. Τότε ὁ σοφὸς ἀντιλαμβάνεται τὴ μωρία τοῦ Σταυροῦ, ὁ ἰσχυρὸς μεταμορφώνει τὴν ἐξουσία του σέ διακονία χάριν τοῦ ἀδελφοῦ, ἐκεῖνος, πού ἔχει τὸ δίκαιο μέ τὸ μέρος του δέχεται νά ἀδικηθῆ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του ἀντὶ νά τὸν καταδικάση, ὁ πνευματικὰ ἰσχυρὸς ὑποστέλλει τὰ δικαιώματά του χάριν τοῦ πνευματικῶς ἀδυνάτου, ἐκεῖνος πού ἔχει ἰσχύ καὶ

ἐξουσία ἐπιλέγει συνειδητά τὴν ἀδυναμία χάριν τῶν ἄλλων, ἐκεῖνος πού θέλει νά εἶναι ἀληθινά πνευματικός ἄνθρωπος σεμνύεται καί δέν ἐπιδεικνύει τὰ χαρίσματά του, ἀλλά φανερώνει τὴν πνευματικότητά του σιωπηλά μέ τὴν χωρίς διακρίσεις ἀγάπη καί προσφορά πρὸς ὅλους. Γίνεται, ὅπως μᾶς παραδίδει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Παλαμαῆς, διά τῆς μετανοίας του γαλίνιος καί ἥρεμος, γεμάτος συμπάθεια καί ἔλεος πρὸς τοὺς ἄλλους, ποθεῖ τὴ δικαιοσύνη –δηλαδή τὴν ὅλη ἀρετή– ἐπιζητεῖ τὴν καθαρότητα, ἔχει εἰρήνη ἀλλά καί φέρνει τὴν εἰρήνη, ὑπομένει καρτερικά τοὺς πόνους καί τίς ταλαιπωρίες καί νιώθει μιά ἥσυχη χαρά στους διωγμούς, στίς ὕβρεις, στίς συκοφαντίες, στίς ἀπώλειες καί σέ ὅσα ἄλλα πάσχει γιά τὴν Ἀλήθεια καί τὴν Ἀρετή²². Μόνο μιά τέτοια συμπεριφορά μπορεῖ νά δημιουργήσῃ πραγματικές κοινωνίες μέθεξης μετά τοῦ Θεοῦ. Μόνο ὡς μιά τέτοια κοινωνία ἢ θεοδόμητος Ἐκκλησία βρίσκει τόν γνήσιο αὐτοπροσδιορισμό της. Καί μόνο μιά τέτοια κοινωνία μπορεῖ νά ἀλλάξῃ οὐσιαστικά τόν κόσμο προσφέροντας στό νῦν λυτρωτικά τὴν ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

5. Σύγχρονα συμπεράσματα

Βλέπουμε τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας νά εὐθυγραμμίζονται μέ αὐτὴ τὴ διδαχὴ καί νά εὐεργετοῦν ἀδιακρίτως ἐπιφέροντας οἱ ἴδιοι τὸ μέτρον ἀνατροπῆς γιά τὴν ἐποχὴ τους. Ζώντας σέ ἀντίστοιχο περιβάλλον ἐωσφορικῆς κακίας ὁ χρονικὰ πλησιέστερός μας Ἅγιος Λουκάς τῆς Κριμαίας, ὁ ἰατρός, μᾶς ἀφίνει τὴν πνευματικὴ του

διαθήκη, σάν ἅγιο φυλακτὸ γιά τὴ σύγχρονη ζωὴ μας καί τοὺς τρόπους μας στή σχέση μας μέ τοὺς ἄλλους. Πρόκειται γιά ἓνα πολύτιμο ὁδοδείκτη χριστιανικοῦ ἥθους, τόν ὁποῖο παρμένο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ἁγίου, Σᾶς καταθέτω ὡς κατακλειδα καί συμπέρασμα αὐτοῦ τοῦ λόγου. Μᾶς λέει ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης: «Πιστεύω βαθειά στὸν Θεὸ καί ὅλη τὴν ζωὴ μου τὴν ἔκτισα πάνω στις ἐντολές Του. Καί σέ Σᾶς κληροδοτῶ ὅλη τὴν ζωὴ Σας νά τὴν χτίσετε πάνω στις ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Γιά πολὺ καιρὸ καί μέ μεγάλη ἐπιμονὴ ἔπλευα κόντρα στό ρεῦμα καί σέ Σᾶς τὰ παιδιά μου κληροδοτῶ νά πλέετε κόντρα στό ρεῦμα, ὅσο δύσκολο κι ἂν εἶναι αὐτό. Νά ἀποστρέφετε τὸ βλέμμα Σας καί τὴν καρδιά Σας ἀπὸ ἐκείνη τὴν μεγάλη πλειοψηφία τῆς ἀνθρωπότητας, πού ἐπιδιώκει ὄχι τοὺς ὑψηλοὺς στόχους, ἀλλὰ ἐκείνους πού εἶναι πιὸ εὐκόλο νά ἐπιτευχθοῦν. Σκοπὸ τῆς ζωῆς Σας νά θέσετε τὴν ἐπιδίωξη τῆς ὑψίστης ἀλήθειας καί νά μὴν παρεκκλίνετε ἀπ' αὐτόν τόν δρόμο, ἂν Σᾶς ἀναγκάσουν νά ὑπηρετήσετε κατώτερους σκοποὺς, καταπατώντας τὴν ὑψίστη ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Μὴν ἐπιδιώκετε τὴν δόξα γιά τόν ἑαυτὸ Σας, ἀλλὰ μόνο τὸ νά ἐλαφρύνετε τόν πόνο τῶν ἀσθενῶν καί ἀβουθήτων συνανθρώπων Σας. Νά θυμᾶστε, ὅτι σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἐγώ, ὁ πατέρας Σας, ἀφιέρωσα ὅλη μου τὴν ζωὴ. Μιμηταί μου γίνεσθε, ὅπως κι ἐγὼ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου»²³.

Εὐχηθεῖτε, Μακαριώτατε, καί ἐμεῖς ὅλοι, νά βαδίσουμε, διὰ τῶν σεπτῶν εὐχῶν Σας, τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ μας, εὐθυγραμμισμένοι στις ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἐπόμενοι τῶν νουθεσιῶν καί τῶν τρόπων τοῦ Ἁγίου Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ καί ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. C. Stenscke, "The Attractiveness of Early Christian Communities: The Community of Corinth in the Mirror of Greek-Roman Societies", *NovT* 48 (2006), σσ. 91-96.
2. Πλουτάρχου, «Περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων», *Ἠθικὰ* 1034BC
3. *Πράξ*, 18, 1-6. 3

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

4. Γ. Γαλίτης, «Η Κόρινθος τὴν ἐποχὴ τοῦ Παύλου», *Πρακτικά Διεθνoῦς ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου: Ἀπόστολος Παῦλος καί Κόρινθος*, ἐκδ. Ψυχογιός, Ἀθήνα 2009, τόμ. Α΄, σσ. 65-79.
5. Πανσανίου, *Ἑλλάδος περιήγησις*, 2,4.
6. Στράβωνος, *Γεωγραφικά*, 8, 6, 20.
7. B. Winter, “The Imperial Cult in Acts and Roman Religion”, D. Gill – C. Gempf, *The book of Acts in its Greco-Roman Settings*, 1994, τόμ. Β΄, σ. 94 κ.έ.
8. R. Pannikar, “The myth of Pluralism: The Tower of Babel. A Meditation on Non-Violence”, *Cross Currents* 29 (1979), σσ. 201, 266.
9. Βλ. G. Rae, *Ἡ ἐπίδραση τοῦ Heidegger στὸν μετανθρωπισμό*, ἐκδ. Ἀμέθυστος, <http://amethystosebooks.blogspot.com> (πρόσβαση 15.06.2024).
10. *Α΄ Κορ.* 8, 6.
11. V. P. Furnish, “Knowledge and love”, *The Theology of the First Letter to the Corinthians*, NTT, ἐκδ. Cambridge University Press, Cambridge 2004, σσ. 70-75.
12. Ἰω. Καραβιδόπουλος, «Ἡ παύλεια σωτηριολογία στὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας», *Βιβλικές Μελέτες*, τόμ. Γ΄, Βιβλικὴ Βιβλιοθήκη 28, ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 130-151.
13. *Α΄ Κορ.* 7, 31.
14. *Γαλ.* 3, 28.
15. *Α΄ Κορ.* 1, 20.
16. *Α΄ Κορ.* 1, 18.
17. Βλ. Δ. Τσελεγγίδης, *Χάρις καὶ ἐλευθερία κατὰ τὴν Πατερικὴ Παράδοση τοῦ Ἰαΐωνα*, ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1998, σσ. 8-196.
18. *Α΄ Κορ.* 6, 12.
19. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, *Ὁμιλία ΚΗ΄*, PG 151, 361C.
20. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, *ὁ.π.*, PG 151, 361D.
21. *Α΄ Θεσσ.* 5, 15.
22. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, *Ὁμιλία ΛΑ΄*, PG 151, 392C.
23. Ἁγίου Λουκᾶ Συμφερουπόλεως καὶ Κριμαίας, *Ἡ Πνευματικὴ Διαθήκη*, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Σαγματᾶ, 2009, σσ. 17-19.

Ὅμιλία κατὰ τή Συνοδική Θεία Λειτουργία
κατὰ τόν Πανηγυρικό Ἑσπερινό
ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου
ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους
καί Ἀρδαμερίου κ. Θεοκλήτου
(Ι. Ν. Ἀγ. Παύλου ὁδ. Ψαρῶν Ἀθηνῶν, 29.6.2022)

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεπτή τῶν Ἁγίων Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες,
Λαέ τοῦ Θεοῦ Εὐλογημένε καί Περιούσιε,
Χριστοῦ Διακονία,

Ὅταν μιᾶς γιά τόν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν, τόν οὐρανοβάμονα Ταρσέα Θεῖο Παῦλο, τότε μιᾶς γιά τό «στόμα» τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλωστε στό διαβεβαιώνει καί ὁ ἴδιος γράφοντας στούς Γαλάτες: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοὶ Χριστός ...»¹, δηλαδή «Ἐχω σταυρωθεῖ καί πεθάνει μαζί μέ τόν Χριστό· δέν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλά ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός ...»!

Βέβαια, τοῦτο τό ζεῖς πιό δυνατά, πιό ἀληθινά μέσα σου ὅταν τά πόδια σου πατοῦν χῶματα κι ἀνασαινεῖς τόν ἴδιο ἀέρα πού «ὁ πρῶτος μετά τόν Ἔνα» πάτησε καί γεύτηκε! Κι ὄντως σάν περιδιαβαίνεις τούς Φιλίππους, τήν Ἀμφίπολη, τήν Ἀπολλωνία, τή Θεσσαλονίκη, τή Βέροια, τήν Ἀθήνα, τήν Κόρινθο καί στέκεσαι στά δεικνύμενα «Βήματα», ἀπ' ὅπου ὁ Ἀπόστολος κήρυξε τόν Χριστό στίς τότε κατὰ σάρκα «ρίζες» μας, ἀπολαμβάνεις τή βεβαιότητα ὅτι εἶσαι καί σύ ἕνας ἀπ' τό ἀκροατήριό του, νοιώθεις πώς ὁ γεροπλάτανος πού σκιάζει τόν χῶρο πού τόν φιλοξένησε κάτι σοῦ γνέφει, κάτι σοῦ ψελλίζει ἀπό τά λόγια του, ἕνα διαχρονικό παύλειο λόγο: Ἀδελφοί, «... πληρώσατέ μου τήν χαράν,

ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἐν φρονούντες ...»², «Ἀδελφοί μου, γεμίστε με μέ τό πλήρωμα τῆς χαρᾶς, φροντίζοντας νά ἔχετε ὅλοι ἕνα φρόνημα, μιᾶ ἀγάπη μεταξύ σας, μιᾶ ψυχή, ἕνα πῆστευμα ...»!

Κι ἡ ματιὰ σου διψασμένη γιά τήν παρουσία του πέφτει στά σεμνομεγαλόπρεπα Δώματα ἢ στά ἀπέριττα Ἐκκλησιαστικά πού πρὸς τιμὴν τοῦ Παύλου μέ ἐσωτερικὴ παρότρυνση ἀνύψωσε κάποια ψυχή, οἰστρηλατημένη ἀπὸ τί φλόγα πού ἄναψε τό κήρυγμα, ἡ χάρις καί ἡ εὐλογία τῆς μεγαλῶνυμης παρουσίας του. Κι ἀναζητᾶς μέσα στίς ἱστορημένες μορφές τῶν Ἁγίων μας, τή δική του, μέ κάποιο καντῆλι σάν δέηση ἀναμμένο μπροστά του. Εἶναι οἱ τόποι τοῦτοι μνημεῖα, γιά νά θυμίζουσαν τόν ἐπισκέπτη-προσκυνητὴ τήν Καινοδιαθηκική μαρτυρία γιά τόν Οὐρανοβάμονα, κυρίως βγαλμένη ἀπὸ τί γραφίδα τοῦ ἱατροῦ καί μαθητοῦ του Λουκά, πού μᾶς κληρονόμησε τό βιβλίον τῶν *Πράξεων τῶν Ἀποστόλων*, τή χαραγμένη στίς πέτρες τῶν «Βημάτων», ὅπως ἐκείνη πού συναντᾶς σάν διέρχεσαι τήν Ἀπολλωνία τῆς Μυγδονίας, εὐλογημένο τόπο τῆς ὑπ' ἐμέ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, πού κατὰ τή Β' Ἀποστολική του περιοδεία ὁ Παῦλος κατευθυνόμενος ἀπὸ τούς Φιλίππους πρὸς τή Θεσσαλονίκη, μέ συνοδίτες τούς Σίλα καί Τιμόθεο, περπάτησε: «Διοδύσαντες δέ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν, ἦλθον εἰς Θεσσαλονικὴν ...»³

Ἐλάχιστο - μηδαμινό μνημούρι, ἀντίδωρο στους κόπους καί τά βάσανα τοῦ «νοῦ» τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Παύλου, καί κυρίως γλυκὺς ἀσπασμός στά «... *στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ...*» πού «*ἐν τῷ σώματί του ἐβάσταξε ...*»⁴ ὁ Ἐθναπόστολος!

Ἀφοῦ εὐχαριστήσω ἀπὸ τά βάθη τῆς καρδιάς μου Σᾶς Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κύριε, κύριέ μοι Ἱερώνυμε καί τά σεπτὰ Μέλη τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου πού μοῦ ἀναθέσατε λόγο ἀγαθὸ νά πλέξω πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν παρακαλῶ νά μέ φωτίσει καί νά μέ ἀξιώσει στεφάνι ὀλάνθιστο νά τοῦ καταθέσω μέ τίς φτωχές καί νηπιώδεις δυνάμεις μου.

Στὸ ὑπέροχο πόνημά του ὁ π. Βασίλειος Μπακογιάννης «Παῦλος: Ὅλα γιὰ τὸν Χριστό!», γράφει γιὰ τὸν θεῖο Παῦλο: «Ἐνα ἀπὸ τά ἀπίστευτα πού συνέβησαν ποτέ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἡ μεταστροφή τοῦ Παύλου, πρῶν διώκτη (τρομοκράτη!) τῶν Χριστιανῶν, καί μετέπειτα πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου τοῦ Χριστοῦ.

»Ἡ μεταστροφή του ἦταν τόσο ἀναπάντεχη, ὥστε ὅταν ὁ Θεός (!) εἶπε στὸν Ἀνανία νά τὸν ἐπισκεφθεῖ, ὁ Ἀνανίας δὲν τὸν πίστευε!⁵

»Τί τό τρομερὸ μεσολάβησε, κι ἄλλαξε;

»Βρέθηκε πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τὸν Παντοκράτορα Κύριο!

»Ἀπὸ τὴ στιγμή πού μεταστράφη, παρ' ὅλο πού δυσκολευόταν στὸ περπάτημα ... καί παρ' ὅλο πού βασανιζόταν ἀπὸ ἀρρώστια, ὄρμησε «ὡς λέων ὠρυόμενος»⁶ στά πέρατα τῆς οἰκουμένης, κηρύσσοντας Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγνηγεμένον ἐκ νεκρῶν, κονιοροτοποιώντας τά εἶδωλα καί τρομοκρατώντας τά δαιμόνια! Τίποτε δὲν ἀνέκοπτε τὴν ὁρμὴ του!⁷ ...

»Καί αὐτὸς ὁ πρῶν διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, ἔγινε κατόπιν «στύλος καί ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας»! Καί νά:

»Τά περισσότερα βιβλία τῆς Κ.Δ. γράφησαν ἢ ἀπὸ τὸν Παῦλο ἢ ἀπὸ μαθητὲς του. Ἡ Κ.Δ. «Παυλειοκρατεῖται»!

»Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἦταν μαθητὴς του, καί γιὰ λίγο καί ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος.

»Καί δύο ἀπὸ τά τέσσερα εὐαγγέλια (Μάρκου καί Λουκᾶ) γράφησαν ἐπίσης ἀπὸ μαθητὲς του! Ἀλλὰ καί οἱ *Πράξεις* τῶν ἁγίων ἀποστόλων εἶναι γραμμένες ἀπὸ τὸν μαθητὴ του, Λουκᾶ, σὺν δεκατέσσερες προσωπικὲς του ἐπιστολές!⁸

Στά Παύλεια Κείμενα ὁ πιστὸς Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καί ὁ σπουδαγμένος θεολόγος, ἀνακαλύπτει «τὸν κοινὸ τῆς Ἐκκλησίας νοῦ», κατὰ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο. Ὁ λόγος του γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ τὴν Ἐκκλησία σφραγίζει τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί τὸν καθιστᾶ «σκεῦος ἐκλογῆς»⁹ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας, ζῶσα φωνὴ τοῦ Χριστοῦ ἀνά τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Παῦλος κηρύσσει διαπρυσίως ὅτι δὲν ἀνακάλυψε ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεό, οὔτε τὸν συνάντησε στους λογισμούς καί στά περιπόθητα ὄνειρά του. Τό ὅτι τολμᾶμε καί μιλάμε γιὰ τὸν Θεό, τὸν ἕνα τριαδικὸ Θεό, αὐτὸ τό ὀφείλομε στὴν ἀπόφασή Του νά ἀποκαλυφθεῖ προσωπικά μέσα στὸν κόσμον καί νά συναντηθεῖ μέ τοὺς ἀνθρώπους· ἢ Ἐνανθρώπηση, ἢ Μεταμόρφωση, ἢ Σταύρωση καί ἢ Ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ μας, ὡς ἡ ὑψιστὴ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ τό βασικότερο σημεῖο τοῦ Παύλειου κηρύγματος. Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς μας εἶναι ταυτόχρονα Θεὸς καί ἄνθρωπος τέλειος πού Τὸν εἶδαμε, Τὸν ζήσαμε καί περπάτησε μέσα στὸν κόσμον, μπορούμε νά εἴμαστε ἀσφαλεῖς γιὰ τό κριτήριον τῆς πρὸς τὸν Θεὸ πίστεώς μας. Χωρὶς αὐτὴ τὴ μαρτυρία-συνάντηση μέ τὸν Ἰησοῦ, πού κυρίως τὴ γευόμαστε στὴν Εὐχαριστία, οὔτε χριστιανισμός, οὔτε χριστιανός, οὔτε χριστιανικὴ βιοτὴ μπορούν νά ὑπάρξουν. Ἡ μαρτυρία γιὰ τὸν Χριστό ὡς ἐνιαῖο καί προσωπικό, δηλαδὴ ὑποστατικὸ Θεὸ καί ἄνθρωπο ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴ μαρτυρία τοῦ Ἐθναποστόλου, τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὴ. Θά γράφει στὸν μαθητὴ του Τιμόθεο: «...μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι,

ᾧφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», δηλαδή, «... μέγα εἶναι τό μυστήριο τῆς ἀληθοῦς πίστεώς μας πού ἀποκαλύφθηκε ἀπό τόν Θεό στήν Ἐκκλησία. Θεός ἐφανερώθη σαρκωμένος, πιστοποιήθηκε ἀληθῆς Μεσσίας διά τοῦ Πνεύματος, ἔγινε ὁρατός στους ἀγγέλους, ἐκηρύχθηκε μεταξύ τῶν ἐθνικῶν, πιστεύθηκε στόν κόσμο ὡς Θεάνθρωπος, ἀναλήφθηκε μέ δόξα»¹⁰.

Ἀπαντώντας στό ἐρώτημα «...τί ἐστὶν ἄνθρωπος;», δηλαδή, «...ἀπό ποῦ ὁ ἄνθρωπος καί ποιά ἡ ἀξία του;», ἀκολούθησε τή διδασκαλία τῶν πατέρων του, τοῦ Μαυσέως καί τοῦ Δαυῖδ τούς λόγους, τῆς Παλαιᾶς Οἰκονομίας τά λόγια, πού καί ὁ Κύριός μας ἐδίδαξε: «...ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν, πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ...», δηλαδή, «...ἔκαμες τόν ἄνθρωπο λίγο κατώτερο ἀπό τούς ἀγγέλους (Κύριε), μέ δόξα καί τιμή τόν στεφάνωσες ὡς βασιλέα τῆς φύσεως καί ὅλα τά ὑπέταξες κάτω ἀπό τά πόδια του...»¹¹. Ἄν ὑπάρχει, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος, εἶναι γιατί ὑπάρχει ὁ Θεός. Ἡ καταγωγή μας εἶναι ἀπό τόν Θεό, γιά τοῦτο καί τό εἶναι μας ἐξαργυρᾶται ἐξολοκλήρου ἀπ' Αὐτόν. Πλαστήκαμε νά εἴμαστε, νά γίνουμε Παράδεισος, δηλαδή αἴσθησι τοῦ Θεοῦ, χριστοποιημένη, θεανθρωποποιημένη αἴσθησι ἢ καλύτερα Χριστοαίσθησι, κι ὅχι νά γίνουμε κόλασι, ἄθην σκέπη πού δέν μπορεῖ νά μεταμορφωθεῖ σέ Χριστοσκέπη. Ἡ ψυχή στά ἐσώτατα ἄδυτά της εἶναι χριστονοσταλγική καί θεονοσταλγική. Μέ πολύ πατρικό τόνο ὁ Παῦλος θά ρωτήσῃ τόν ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς: «...τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;», δηλαδή, «...ποιοῦ δέ χάρισμα ἔχεις (ἄνθρωπε), τό ὁποῖο δέν ἔλαβες ἀπό τόν Θεό; Ὅλα ἀπό τόν Θεό τά ἔχεις. Ἐάν δέ κάθε τι πού ἔχεις, τό ἔλαβες ἀπό τόν Θεό, γιατί καυχᾶσαι σάν νά μή ἔλαβες τίποτε;»¹².

Ὁ Κύριός μας, θά κηρύξῃ ὁ Παῦλος, ὡς τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος δέν ἀποκάλυψε μόνο τό «ἦθος» τοῦ Θεοῦ στους ἀνθρώπους,

ἀλλά καί τήρησε ἀπέναντι στόν Θεό τό ἦθος τοῦ τέλειου ἀνθρώπου, ἀνοίγοντας καί συνάμα ὑποδεικνύοντας ἐμπράκτως τόν δρόμο καί τόν τρόπο γιά τήν ἀπό μέρους μας πραγμάτωσι καί βίωσι τοῦ ἦθους αὐτοῦ. Γνώρισε ἔτσι ὁ ἄνθρωπος τό θεοπρεπές ἐν Χριστῷ ἦθος πού καλεῖται νά καλλιεργήσῃ στή ζωή του ὡς καινούργιο ἐν Χριστῷ πρόσωπο¹³. Ὁ Θεός δέν ὑφίσταται ὡς ἀπρόσωπος γενεσιουργός αἰτία ἢ ὡς ἕνα ἀντικείμενο πού πρέπει νά γνωρίσουμε κρυμμένο πίσω ἀπό τά ὄντα καί τά φαινόμενα, ἀλλά ἀποκαλύπτεται ὡς πρόσωπο ζῶν καί ἐνεργοῦν ἐντός τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας.

Μ' ἄλλα λόγια ὁ θεῖος Ταρσέας ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ Παράδεισος εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ ἀνθρώπου, τό φυσικό του λίκνο, πατρίδα πού εἶναι πέρα ἀπό τίς χοϊκές δυνάμεις ἢ τίς προσδοκίες μας. Μά χάρι στήν ἐν Χριστῷ Οἰκονομία τό θαυμάσιο καί μέγα εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά «ἀρπαγεῖ», νά ἀναληφθεῖ καί πάλι στήν κοιτίδα του. Καί ὑπάρχει Ἐκεῖνος, ὑπάρχει ἡ Δύναμι πού τόν ἀναλαμβάνει, κάτι γιά τό ὁποῖο καυχέται ὁ θεῖος Παῦλος: «Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων...ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ. Καὶ οἶδα...ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι. Ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου καυχῆσομαι...», δηλαδή, «Γνωρίζω ἄνθρωπο, πού εὐρίσκεται σέ στενή σχέση καί κοινωνία μέ τόν Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων, γνωρίζω ὅτι ἠρπάγη καί σηκώθηκε μέχρι τόν τρίτο οὐρανό, πού διαμένουν οἱ ἀγγελικές δυνάμεις. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἠρπάγη στόν Παράδεισο καί ἤκουσε λόγια πού λόγω τῆς ἱερότητάς τους γλῶσσα ἀνθρώπινη δέν ἔχει τή δύναμι νά τά πει. Γι' αὐτόν τόν ἄνθρωπο θά καυχῆθῃ...»¹⁴. Πράγματι, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀγωνιστεῖ, νά φτάσῃ μέχρι ἐκεῖ πού γίνεται ἡ «ἀρπαγή». Αὐτή ἡ πορεία, αὐτός ὁ δρόμος εἶναι ἡ δουλειά, ὁ προορισμός τῆς ἀσκίσεως καί ὁ χῶρος τῆς ἀρετῆς. Οἱ ἀρετές εἶναι πράξεις τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐνῶ ὁ Παράδεισος, ἡ θέωσι

εἶναι «πάθος», εἶναι δωρεά τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, εἶναι μιά χάρις τοῦ Θεοῦ, εἶναι δῶρημα «ἄνωθεν» προσφερόμενο. Οἱ ἀρετές εἶναι ἐργαλεῖα τελειότητας καί μέσα γιά τήν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ὅμως ἂν δέν ἀρδευθοῦν καί δέν μυρωθοῦν ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, τότε ἀποβαίνει ἄκαρπος ὁ ἀνθρώπινος ἀγώνας. Οἱ ἀρετές εἶναι ἀναγκαῖες στόν δρόμο γιά τήν ἴαση ἀπό τήν πνευματική τύφλωση κάθε ἐποχῆς καί τήν πληρότητα τῆς ζωῆς. Ἡ ὑπόθεση ὅμως τῆς σωτηρίας μας κατορθώνεται, «ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ», στό αἶμα καί μέ τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ μας¹⁵.

Βέβαια, ὅλα αὐτά τά θεόπνευστα λόγια καί κηρύγματα ὁ θεῖος Παῦλος θά ὑπογραμμίσει ὅτι τοῦ ἐδόθησαν ἀπό τόν Κύριο ὡς τόκος, ὡς γέννημα πνευματικό: «Γνωρίζω γάρ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ’ ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστιν κατὰ ἀνθρώπων· οὐδὲ γάρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό, οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι’ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», δηλαδή, «Σὰς γνωστοποιῶ δέ, ἀδελφοί, ὅτι τὸ εὐαγγέλιον, πού κηρύχθηκε σέ σᾶς ἀπό ἐμένα, δέν εἶναι ἐπινόημα ἀνθρώπου. Οὔτε ἐγὼ τὸ διδάχθηκα ἀπό ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸ παρέλαβα κατευθείαν δι’ ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως μοῦ ἐφάνέρωσε καί μοῦ ἀποκάλυψε τόν Ἰησοῦ Χριστό»¹⁶. Γι’ αὐτό, μ’ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του θά ὁμολογήσει: «Θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός», δηλαδή, «Κανένας δέν μπορεῖ νά βάλει ἄλλο θεμέλιο ἀγκωνάρι ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἔχει ἥδη τεθεῖ καί κεῖται στή βάση τῆς οἰκοδομῆς· καί αὐτός εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός»¹⁷.

Αὐτός εἶναι ὁ Παῦλος, μέ λίγα φυσικά λόγια καί ἐπιλεγμένες λόγῳ χρόνου ἀναφορές!

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀδελφοί, Εὐλογημένε Λαὸ τοῦ Θεοῦ, Χριστοῦ Διακονία,

Ἡ πλέον καταξιωμένη παγκοσμίως μελέτη-ἐργασία, θά λέγαμε κλασική καί θεμελιώδης περὶ

τόν Θεῖο Παῦλο, εἶναι τό βιβλίον *Παῦλος* τοῦ Joseph Holzner πού μετέφρασε ὑποδειγματικά ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρός Ἰερώνυμος Α΄ (Κοτσιώνης) μέ σύμφωνο γνώμη τοῦ συγγραφέως του. Στό λαμπρὸ αὐτό πόνημα τίθεται εὐθέως τό ἐρώτημα: «Ποιά εἶναι ἡ σημασία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιά τήν παγκόσμια ἱστορία;». Θεωροῦμε σκόπιμο νά ἀφίσουμε τόν Holzner νά μᾶς ἀπαντήσῃ τεκμηριωμένα:

«Ἄν ὑπάρχη ἀνθρώπος πού νά μπορῇ νά καυχθῆ ὅτι ὕφανε τόν καλλιτεχνικό τάπητα τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, χρησιμοποιοῦντας τό θεϊκὸ στυμόνι, αὐτός εἶναι ὁ σκηνοποιὸς τῆς Ταρσοῦ.

»Ὁ Παῦλος, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀνίκη στίς ἀπόλυτα μεγάλες μορφές καί στοὺς μεγαλύτερους διαμορφωτές τῆς χριστιανικῆς Δύσεως. Τί ἀποτελοῦσε τό προσωπικὸ του μεγαλεῖο; Κάθε μεγάλο εἶναι ἀπλό καί ἀπλοποιεῖ καί τίς ποικίλες ἀπόψεις τῆς ζωῆς. Ὁ ἐβραιοελληνιστικὸς κόσμος, ὅπου ζοῦσε ὁ Ἀπόστολος χάθηκε πρὸ πολλοῦ καί λησμονήθηκε· τὰ ζητήματα καί οἱ ἀφορμές, πού ὑπεκίνησαν τοὺς ἀγῶνες τῆς ζωῆς του, ἔχουν ξεπερασθῆ. Ἀλλὰ τὸ “πνεῦμα” πού χρησιμοποιοῦσε, λύνοντας αὐτά τά ζητήματα, ἔμεινε καί ἔγινε τὸ πνεῦμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ... Στίς μέρες μας πρέπει νά ἔχουμε τὴ συναίσθησι ὅτι ὁ ἀνθρώπος πού διαμόρφωσε γιά πρώτη φορά τήν νέα κοινωνικὴ νοοτροπία ἀπ’ τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ Διδασκάλου του (τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ) κι ἀπ’ τήν καλύτερη κληρονομιά τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀρχαιότητος (ἐλληνικὸ πνεῦμα), δέν ἦταν ἄλλος ἀπ’ τόν Παῦλο τῆς Ταρσοῦ. Αὐτό τὸ χριστιανικὸ ἦθος εἶναι τὸ συνδετικὸ στοιχεῖο μεταξύ τοῦ ἄλλοτε καί τοῦ τώρα. Δύο χιλιάδες, σχεδόν, χρόνια χριστιανικῆς ἱστορίας τῆς Δύσεως φτερουγίζουν μέσα σ’ αὐτά.

»Ὁ Παῦλος, πού ἔβγαλε τίς τελευταῖες συνέπειες ἀπ’ τίς ἰδέες τοῦ θεοῦ Διδασκάλου του, δέν ἀποτελεῖ τίποτ’ ἄλλο παρὰ τήν κατάργησι

του Ἰουδαϊσμοῦ ὡς θρησκείας. Ὄταν ἐμπρός στή Δαμασκὸ τοῦ ἔπεφταν οἱ “λεπίδες” ἀπ’ τὰ μάτια, τότε τοῦ φανερώθηκε ὁ Χριστιανισμός, σάν κάτι ἐντελῶς καινούργιο. Τὴν ἀποφασιστικὴ ὠθησῆ γι’ αὐτό δὲν τοῦ τὴν ἔδωσαν “τό αἷμα καὶ ἡ σὰρξ”, ἀλλὰ ὁ Θεός. Ὅποιος παραβλέπει αὐτό τό ἄχρονο, τό ὑπερεθνικὸ καὶ ὑπερφυσικὸ πού ἔχει ὁ Παῦλος, γι’ αὐτόν ὁ Ἀπόστολος καὶ τό ἔργο του μένουν ἓνα ἄλυτο πρόβλημα. Αὐτό τό πρόβλημα δὲν λύνεται ἂν ποῦμε “Παῦλος ὁ Ἑβραῖος”, οὔτε “Παῦλος ὁ ἑλληνιστής”, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο κάτω ἀπὸ τό: “Παῦλος ὁ χριστιανός”. Ὁ Παῦλος δὲν εἶναι κάτι τό ἐρμαφρόδιτο. “*Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα*”¹⁸. Μόνον ὡς χριστιανός

μποροῦσε νὰ γίνῃ “*τοῖς πᾶσι τὰ πάντα*”. Αὐτό εἶναι τό πνεῦμα τοῦ Παύλου, εἶναι τό μῆνυμά του πρὸς τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους, εἶναι τό σύνθημα τοῦ συγχρονισμένου χριστιανικοῦ κηρύγματος¹⁹.

Ὁ ἄνθρωπος πού κήρυξε κι ἀπέδειξε μέ τό μαρτύριό του πὼς γλυκοχαράζει ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ΠΑΥΛΟΣ ὁ Ταρσεύς «... ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν στὸν ἀργαλειό, στὴν Ἔφεσο καὶ στὴν Κόρινθο, ἢ στὸν ἀποπνικτικὸ ἀέρα τοῦ κελλιῦ τοῦ στή Ρώμη, γράφοντας τίς ἐμπνευσμένες ἐπιστολές του, μποροῦσε νὰ πῆ γιὰ τὸν ἑαυτό του:

Μέ τίς σαῖτες τοῦ ἀργαλειοῦ τοῦ χρόνου ὑφαίνω τό φόρεμα τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ».

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Γαλ. 2, 20.
2. Φιλ. 1, 2.
3. Πράξ. 17, 1.
4. Γαλ. 6, 17.
5. Πράξ. 9, 11-14.
6. Α΄ Πέτρ. 5, 8.
7. Βλ. Ῥωμ. 8, 35.
8. Ἀρχμ. Βασίλειος Μπακογιάννης, *Παῦλος: Ὅλα γιὰ τὸν Χριστό!*, ἐκδ. Θαβώρ, Πάτρα 2005, σσ. 7-8.
9. Πράξ. 8, 15.
10. Α΄ Τιμ. 3, 16.
11. Ἐβρ. 2, 6-7.
12. Α΄ Κορ. 4, 7.
13. Γ. Ἰω. Μαντζαρίδης, *Μέθεξις Θεοῦ*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Ἀθήνα 1979, σσ. 133-151.
14. Β΄ Κορ. ιβ΄ 2-5.
15. Ἐφεσ. 2, 13.
16. Γαλ. 1, 11-12.
17. Α΄ Κορ. γ΄ 11.
18. Β΄ Κορ. ε΄, 17.
19. J. Holzner, *Παῦλος*, μετάφρ. Ἀρχμ. Ἱερωνύμου Ἰ. Κοτσιώνη, Ἀθήνα 1948, σσ. 510-511.

Ὁμιλία κατὰ τόν Πανηγυρικό Ἑσπερινό
πού τελέσθηκε στόν Ἱερό Βράχο τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν Ἀθηνῶν,
εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου
ὑπό τοῦ Αἰδεσμιολ. Πρωτοπρ. π. Ἐμμανουήλ Παπαμικρούλη,
Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί τῶν Διαχριστιανικῶν Σχέσεων
(29 Ἰουνίου 2024)

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐξοχώτατοι κύριοι Ὑπουργοί, τῶν Ἐνόπλων
Δυνάμεων Ἀρχηγέ Γεναιότατε,
Πατέρες καί ἀδελφοί ἀγαπητοί,
Ἐντιμότατοι ἄρχοντες τοῦ κλεινοῦ τῶν Ἀθηνῶν
ἄστεως,
τῆς ἱερᾶς μνήμης Παύλου τοῦ Οὐρανοβάμονος,
πρωτοκορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, τιμηταί
ἅπαντες,

Ὅταν ἕνας ἐκ τῶν σπουδαιότερων Πατέρων τῆς
Ἐκκλησίας καί μέγας ἐκκλησιαστικός ρήτορας,
ὁ ἠδύστομος ἱερός Χρυσόστομος, ὁμολογεῖ ὅτι
τοῦ εἶναι ἀδύνατο «νά εὕρει λόγους ἐπαξίους
διά νά ἐγκωμιάσει τόν θεσπέσιον Παῦλον τόν
Ἀπόστολον», τότε, σίγουρα, ἀποτελεῖ ἄθλο γιά
τὴν ταπεινότητά μου, ἡ προσπάθεια νά ψελλίσω
ἐλάχιστο λόγο γι' Αὐτόν.

Ἀναλαμβάνοντας τὴ διακονία τοῦ λόγου
ἀπόψε, καί ἐκζητώντας πρῶτα τίς ἐπιστηρικτικές
πατρικές εὐχές τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός
ἡμῶν καί Πρωθιεράρχου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου καί ἔπειτα
ὄλων Ὑμῶν, τῶν παρισταμένων φίλων τοῦ
Παύλου, πού τιμᾶτε εὐσεβῶς τὴν ἀγία μνήμη
του, ἐπαναλαμβάνω μέ συστολή καρδίας τό
χρυσοστομικό: «Ὅχ εὕρισκω λόγον ἐπάξιον

ἐγκωμιάσαι τοὺς ἐγκωμιάσαντας τὸ γένος ἡμῶν,
τοὺς τὴν ἄπασαν γῆν καὶ θάλασσαν περιελθόντας
καὶ τὰς ρίζας τῶν ἀμαρτημάτων ἀνασπᾶσαντας
καὶ τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας καταβαλόντας,
ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀπειθούντων ἀνθρώπων,
Πέτρον τὸν Καθηγητὴν τῶν Ἀποστόλων, Παῦλον
τὸν γνωριστὴν τῆς οἰκουμένης καὶ τῶν ἄνω
δυνάμεων συμμετόχον... Παῦλον τῶν Ἐθνῶν τὴν
παράκλησιν»¹.

Τό ὅτι ὁ Παῦλος ὑπῆρξε καί ὑπάρχει «τῶν
Ἐθνῶν ἡ παράκλησις», βεβαιώνεται ἐκτός ἀπό
τὴν ἀξιοθαύμαστη ἱεραποστολική του πορεία καί
δράση σ' αὐτά, καί ἀπό τό γεγονός τῆς παρουσίας
του στὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, μέ ἀποκορύφωμα,
ἀσφαλῶς, τὴν ἱστορική ἐπικοινωνία του μέ τοὺς
κατοίκους της, ἀπό τό βῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὁ Ἅγιος Παῦλος βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς
Ἀθηναίους καί ἀπευθύνθηκε σέ ἐκείνους ἀπ'
αὐτόν ἐδῶ τόν χῶρο, μέ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ
Ἐκκλησία, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, παρατεινόμενο
στοὺς αἰῶνες, εὐαγγελίζεται πάντοτε τὴ σωτηρία
τοῦ κόσμου, μέ τὴν ἴδια προσήλωσι, στοργή καί
ἀγάπη τὴν «ὑπερέχουσα πάντα νοῦν»²· καί ὅτι
ἔργο της εἶναι ὁ ἐγκεντρισμὸς τῶν μελῶν της
στόν Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστό. Τά πιστά μέλη
της καλοῦνται, ὄχι ἀπλῶς νά ἐπιδοθοῦν στὴν
ἄσκησι μιᾶς ἀνθρωποκεντρικῶν διαστάσεων
ἀρετῆς, ἀλλά νά ἐμπιστευθοῦν ὀλοκληρωτικά

τὴν ὑπαρξὴ τους στὸν Κύριο «*ἵνα καταποθῆ τὸ θνητὸν ὑπὸ τῆς ζωῆς*»³.

Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας, λοιπόν, εἶναι νά καταδείξει τὴ ζωσα καὶ διαρκῆ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στή ζωὴ Της, καθὼς καὶ τοὺς καρπούς καὶ τὰ ἀπτά ἀποτελέσματα τῆς παρουσίας Αὐτῆς, τὰ ὅποια, σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, δέν εἶναι συναισθηματικές καὶ ἀφηρημένες ἔννοιες, ἀλλὰ συγκεκριμένα: «*ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις*»⁴.

Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Παῦλο δέν εἶναι ἀνθρώπινη ἐπιπόνηση πού βασιζέται «*ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις*»⁵, ἀλλὰ ἡ προβολὴ τοῦ εὐαγγελικοῦ βιώματος καὶ τῆς σωστικῆς ἀλήθειας πού αὐτὸ προσφέρει. Δέν ἐπιβεβαιώνεται μόνο ἀπὸ λογικὰ ἐπιχειρήματα ἢ μεταφυσικὲς ἐμπειρίες, «*ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως*»⁶. Φορεῖς καὶ ἐκφραστὲς τῶν παραπάνω εἶναι οἱ Ἅγιοι, οἱ φωτισμένοι ἀπὸ τὸν Παράκλητο. Ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος ὑπενθυμίζει ὅτι γιὰ νά γίνουμε διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ καὶ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, πρέπει πρῶτα νά γίνουμε ἓνα μὲ τὸν Χριστό, νά γίνουμε «*ἐπιστολή*» τοῦ Χριστοῦ «*ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γνωσκομένη καὶ ἀναγνωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων*», «*ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος*»⁷, δηλαδή νά ὑποστοῦμε τὴν καλὴ ἀλλοίωση πού ἐλκύει τὴ θεία Χάρη καὶ ἔπειτα νά τὴ μεταδίδουμε σύμφωνα μὲ τὴ ρῆση τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «*φωτισθῆναι δὴ πρῶτον καὶ εἶτα φωτίσαι*», ἔχοντας ὡς ὁδηγὸ ὄχι τὴ σοφία «*τοῦ αἰῶνος τούτου*»⁸, δηλαδή τὴν ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὴν πνευματικὴ γνώση, αὐτὴ πού ἔρχεται ἐξ ὕψους.

Ὁ Παῦλος στὸ ἱεραποστολικό του ἔργο μαρτυρεῖ καὶ εὐαγγελίζεται, δέν δημιουργεῖ προσήλυτους. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀναπτύσσεται μέσῳ τοῦ προσπλυτισμοῦ. Μεγαλώνει καὶ πλατιάζει ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά Της, ἐλκύοντας μέσῳ τῆς βιωματικῆς μαρτυρίας τοῦ κηρύγματος τῆς

Ἀγάπης. Ὁ Ἀπόστολος ἐνεργεῖ ἔτσι, γιατί εἶναι σίγουρος γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Δέν ἀμφιβάλλει γιὰ τὸν Κύριό του. Οἱ Χριστιανοὶ πού δέν ἀμφιβάλλουν, οἰκοδομοῦν «*ἐν ἀληθείᾳ*» γέφυρες καὶ γκρεμίζουν τείχη. Ὁ Παῦλος διδάσκει ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος τοῦ εὐαγγελισμοῦ, πού πρέπει νά ἀκολουθεῖται μὲ θάρρος καὶ πνευματικὴ γενναϊότητα, χαρακτηριστικὰ πού ἀποτελοῦν δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Διαχρονικὰ διδακτικὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος στὸν Ἄρειο Πάγο ἀναγγέλλει τὸν Ἰησοῦ Χριστό μεταξύ τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ τρόπος πού τὸ κάνει εἶναι ἀξιόμιμος. Δέν «*ἀφορίζει*», ἀλλὰ μὲ λόγο ἀγαπητικό καὶ φιλάδελφο προσπαθεῖ νά φτάσει στὶς καρδιές τῶν ἀκροατῶν του. Δέν καταδικάζει, ἀναζητᾷ ἔστω καὶ μίαν σπιθαμὴ ἐδάφους κατὰλληλου, προκειμένου νά θεμελιώσει τὸ οἰκοδόμημα τοῦ διαλόγου· ἐπιδιώκει αὐτὸν ἀκριβῶς, τὸν διάλογο. Ὁ Παῦλος εἶναι ἀνδρείος. Ἀποτελεῖ τὸ πρότυπο τῆς συμπεριφορᾶς κάθε χριστιανοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ἄλλωστε μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι: «*ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν*»⁹.

Ὁ Παῦλος καταδικάζει τὸν ὀρθολογισμό ὡς κριτήριο κατανόησης τῆς Ἀλήθειας. Τὸ κήρυγμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως δέν βασιζέται στὴν ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ στή θεία ἀποκάλυψη, ὅχι σὲ ἀνθρώπινα πεπερασμένα ἐπιχειρήματα, «*ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως*», «*ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ*»¹⁰.

Ὁ Ἀπόστολος εὐαγγελίζεται τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖο συνδέει μὲ τὸ μυστήριο τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου, καθὼς αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἐκδήλωσης τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν μεταπτωτικὸ ἄνθρωπο. Ὑπογραμμίζει ὅτι ὅταν ὁ Χριστιανὸς ἀγαπᾷ ἀληθινὰ τὸν Κύριο, τότε βιώνει τὴν πληρότητα τῆς χαρᾶς, γιατί ἔχει συναντήσει καὶ ἀποδεχθεῖ τὴν ἀπόλυτη Ἀγάπην στὴν ψυχὴ του. Ὁ πιστὸς τὸν ὁποῖο θὰ «*ἐπισκεφθεῖ*» ὁ Κύριος, δέν ἐπιθυμεῖ τίποτε

ἄλλο, γιατί ἡ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς»¹¹. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ εἶναι ἀνιδιοτελής. Γιὰ ἐμᾶς τούς Χριστιανούς ὁ Κύριός μας εἶναι τό πᾶν, εἶναι Αὐτός μέσα στόν Ὅποιοι τὰ πάντα συνοψίζονται καί συγκεκριαλιώνονται, «τὰ πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός»¹².

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο, κατά τόν Παῦλο, εἶναι ἀνεξάντλητη καί ἄνευ ὀρίων. Πρῖν Ἐκεῖνος μᾶς ἀγαπήσει, δέν περιμένε ἀπό ἐμᾶς νά εἶμαστε καθαροί καί ἀγιασμένοι, ἀλλά μᾶς ἀγάπησε ὅπως ἀκριβῶς εἶμαστε. Αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά ἐμᾶς, βρῆκε τήν ὑπέραττη ἔκφρασή της στόν ἐκούσιο θάνατο τοῦ Υἱοῦ Του στό Σταυρό. «*Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε*»¹³. Ὅντως, ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό ἀποκορύφωμα τῆς ἐκδήλωσης τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, μᾶς ἀγάπης, ἡ ὁποία μέ τόν τρόπο πού ἐκδηλώθηκε εἶναι «*Ἰουδαίους μὲν σκάνδαλον, Ἑλλῆσι δὲ μωρία*», «*αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλῆσι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν*»¹⁴.

Τό μήνυμα τῆς Σωτηρίας, στή βάση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, κατά τόν κορυφαῖο Παῦλο, διέρχεται καί ἀπό τήν προϋπόθεση τῆς συμφιλίωσης τοῦ ἀνθρώπου καί ὅλης τῆς δημιουργίας μέ τόν Θεό «*ὅτι Θεός ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς*»¹⁵. Τὰ πάντα προέρχονται ἀπό τόν Θεό, ἡ ἀνανέωση τῆς κτίσης, «*ἡ καινὴ κτίσις*», συμμέτοχοι τῆς ὁποίας γινόμαστε ὅλοι μέ τό ἅγιο Βάπτισμα καί τίς ἄλλες ἀγιαστικές δωρεές τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Δημιουργός μας, «*διαλέγεται*» πάντα καί συνεχῶς μέ τό δημιούργημά Του, μέ ὅλους τούς δυνατούς τρόπους «*πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως*»¹⁶. Ἔχει ἐμπιστευτεῖ σέ ὅλους τούς Χριστιανούς «*τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς*» καί στούς Κληρικούς «*τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς*»¹⁷, δηλαδή τήν ἀναγγελία τοῦ χαρμόσυνου μηνύματος τῆς νέας

κοινωνίας ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατέρα μέ τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμο ὅλο.

Ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του, πού συνεχίζει τὴν ἀποστολή Του, προσφέρει τὴ συμφιλίωση (καταλλαγὴ) τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, δηλαδή τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἰκανότητας τοῦ ἀνθρώπου νά ἀγαπᾷ τόν Θεό, ἐφ' ὅσον ὁ Θεός δέν ἔπαυε ποτέ νά ἀγαπᾷ τόν ἄνθρωπο. Ἡ Ἐκκλησία μέ τὴν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐνεργεῖται μέσφ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, ἀποκαθιστᾷ τό «*ἀρχαῖον κάλλος*». Ἀνασυντάσσει τό «*κατ' εἰκόνα*» καί ἀνοίγει τόν δρόμο γιά τὴ συνειδητοποίηση τοῦ «*καθ' ὁμοίωσιν*», «*ἐγκαθιστώντας*» στήν ψυχὴ τοῦ κάθε πιστοῦ τόν Θεάνθρωπο Χριστό, γιά νά μπορεῖ νά πει μαζί μέ τόν Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο «*ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*»¹⁸. Ἀπαραίτητη καί ἐπιτακτικὴ προϋπόθεση, ἡ συμφιλίωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἀδελφό του, τόν πλησίον, καί ὅλη τὴ δημιουργία. Δέν πρόκειται, βέβαια, γιά μία ὀρθολογικὴ καί πρὸς τό ἴδιον συμφέρον συμφιλίωση, ἀλλά γιά μιὰ βαθύτατα συνειδητοποιημένη θεολογικὴ πράξη.

Ὁ ἀναγεννημένος ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐνοικεῖ μέσα του, ἐνεργεῖ πλέον ὅπως ὀρίζει Αὐτό. Ἀλλά καί ὅλη ἡ χριστιανικὴ κοινότητα, ἐφ' ὅσον ἔχει ἐγκολληθεῖ τόν Χριστό, ἐξαλείφει τίς ἀποστάσεις καί ἐνώνεται σέ ἓνα σῶμα «*Ἵμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους*»¹⁹. Κατὰ συνέπεια, ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν μέ τόν Χριστό, μέ τούς ἄλλους ἀδελφούς καί τὴν ὑπόλοιπη δημιουργία, εἶναι τό ἀποκορύφωμα, τό τελευταῖο βῆμα τῆς πνευματικῆς ἐξέλιξης καί προόδου. Οἱ προϋποθέσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ κόσμου ἐδράζονται, κατά τόν Παῦλο, σέ τρεῖς ὠθητικὲς δυνάμεις: «*πίστις, ἐλπίς καὶ ἀγάπη... μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη*»²⁰. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ κινητήριος δύναμη καί τῆς πίστεως καί τῆς ἐλπίδας, δεδομένου ὅτι «*πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει*»²¹.

Ὅλα τὰ χαρίσματα πού ὑπάρχουν στήν Ἐκκλησία καί ὅλες οἱ ἀρετές πού καλλιεργοῦν οἱ πιστοὶ στή ζωὴ τους, ἔχουν πρόσκαιρο χαρακτῆρα ἀναμονῆς καί ἐργήγορης. Εἶναι

χαρίσματα και ἀρετές πού προετοιμάζουν τούς ανθρώπους γιά τήν αιωνιότητα. Ὅταν μπούμε στήν αιωνιότητα, δηλαδή στήν προσωπική μας σχέση μέ τήν Ἀγάπη, τότε δέν θά ὑπάρχουν πιά ὅλα ἐκεῖνα τά χαρίσματα και οἱ ἀρετές, διότι θά ἔχουν ὀλοκληρώσει τήν ἀποστολή τους. Μόνον ἡ ἀγάπη «οὐδέποτε ἐκπίπτει»²², γιατί ταυτίζεται μέ τήν αιωνιότητα. Οἱ προφητείες δέν θά χρειάζονται πλέον, γιατί θά ἔχουν ὅλα ἐκπληρωθεῖ· ἡ μερική γνώση πού ἔχουμε σήμερα δέν θά χρειάζεται, γιατί θά ὑπάρχει ἡ πλήρης γνώση, δέν θά ἔχουμε ἀνάγκη οὔτε τήν ἐλπίδα, γιατί θά βιώνουμε αὐτό πού ἐλπίζαμε. Ὅλα τά χαρίσματα, λοιπόν, ἔχουν ὡς στοιχεῖο τους τό ἀτελές: «ἐκ μέρους δὲ γινώσκουμεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν»²³. Μόνον ἡ ἀγάπη και ἡ φιλανθρωπία δέν θά τελειώσουν ποτέ.

Ἐρῶ καθῆκον κάθε πιστοῦ εἶναι νά δίδει τή μαρτυρία τῆς ἐνότητος, τῆς καταλλαγῆς και τῆς εἰρήνης «κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ»²⁴. Ἡ διάθεση γιά ἐνότητα θά πρέπει νά εἶναι ὑπαρξιακό στοιχεῖο τοῦ κάθε πιστοῦ. Τό νά ζεῖ κανεῖς αὐτή τήν ἐνότητα, δέν εἶναι μόνο ἓνα ἀπλό συναίσθημα κοινῶν ἐνδιαφερόντων ἢ φιλοδοξιῶν ἢ κοινῆς πίστεως σέ ὀρισμένα θέματα. Εἶναι ὅλα αὐτά μαζί μέ τή «ριζοσπαστική» πεποίθηση ὅτι ἀποτελοῦμε μιά κοινότητα, ἀπό τό παρόν πρὸς τό μέλλον, δηλαδή μιά κοινότητα μέ προοπτική ἐσχατολογική. Εἶναι ἡ πεποίθηση ὅτι κανεῖς δέν πρέπει νά σωθεῖ χωρὶς τή σωτηρία τοῦ ἄλλου, και, κατὰ συνέπεια, ἡ ἀπώλεια τοῦ ἄλλου εἶναι ἡ ἀπώλειά μας και ἡ σωτηρία τοῦ ἄλλου εἶναι ἡ σωτηρία μας.

Ὁ Παῦλος κατανοεῖ και προσδιορίζει τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία στή βάση τοῦ «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι και εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»²⁵. Αὐτό τό συναίσθημα τῆς κοινότητος τοῦ μέλλοντος, πού δέν ἀποβλέπει στήν ἀτομική σωτηρία, ἀλλά στοχεύει στή συμφιλίωση και σωτηρία ὅλων «ἐν Χριστῷ», εἶναι ἡ βαθύτερη ἐμπειρία πού ἔζησαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν γράφει: «*πύχον γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι*

ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα»²⁶. Μόνο μέ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆ συμφιλίωση και τόν ὑπαρξιακό στόχο γιά τόν κοινὸ σκοπὸ (κοινὸν τέλος), καταργοῦνται οἱ ἀτομικὲς ἐπιδιώξεις, ἡ αἰτία τῶν ἀνθρώπινων συγκρούσεων και ἀντικαθίστανται ἀπὸ κοινούς «ἐν Χριστῷ» ἀγῶνες, γιά κοινούς στόχους μέ κοινή προοπτική, μέ σκοπὸ τήν σωτηρία ὅλων.

Ἡ προτροπή τοῦ Παύλου: «*σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης*», «*μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως και τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ*»²⁷ καταδεικνύει, ἐπίσης, τά βήματα πρὸς τήν ἐν Χριστῷ ἐνότητά μας. Ὁ σύνδεσμος τῆς εἰρήνης εἶναι ἀπαραίτητος, γιατί ὅπου ὑπάρχει σύγκρουση και ἀταξία, δέν ὑπάρχει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ: «*Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλὰ εἰρήνης*»²⁸. Ὁ Παῦλος ἔρχεται νά μᾶς δώσει τήν ἀπάντηση στήν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολή: «*ἐν σῶμα και ἐν Πνεῦμα ... ἐν μᾶ ἐλπίδι, εἷς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἷς Θεός και πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, και διὰ πάντων, και ἐν πᾶσιν ἡμῖν*»²⁹.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότητα εἶναι πνευματική, προσωπική και ἀπόλυτη και δέν εἶναι ἀπλῶς μιά διοικητική ἢ ὀργανωτική ἢ ἰδεολογική ἐνότητα. Λόγω τῶν ἀνθρώπινων ἀδυναμιῶν, ἡ ἐνότητα ἀποτελεῖ ἓνα δύσκολο ἐπίτευγμα. Ὅστόσο, εἶναι τό σημεῖο ἀναφορᾶς στό ὅποιο πρέπει νά στοχεύουμε ἐπίμονα, μεθοδικά και χωρὶς δισταγμὸ, μέχρι νά φτάσουμε, ὅπως προαναφέραμε, «*οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως και τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ*»³⁰. Τότε εἶναι πού ὁ ἄνθρωπος ὑπερβαίνει κάθε μερικότητα και ἀποσπασματικότητα. Εἶναι ὅλος ἀνοικτός πρὸς τόν Θεὸ και ὅλος ἀνοικτός πρὸς τούς συνανθρώπους του. Ζεῖ τήν πληρότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἡ νοσηρή και πεπτωκυία ἀτομικότητά του θεραπεύεται και μεταμορφώνεται σέ ἀγία θεοκεντρική κοινωνικότητα. Αὐτὸς πού πιστεύει και πράττει ὀρθοδόξως ζεῖ ἐν ἀρμονία και ἰσορροπία μέ τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας και τίς εὐαγγελικὲς ἀρετές, μακρὰν

κάθε απολυτοποίησης στοιχείων τῆς πίστεως, πού ὀδηγεῖ στήν αἵρεση ἢ τόν ἠθικισμό. Δέν ἐντάσσεται σέ παρατάξεις, θεωρώντας αὐτές ὡς κέντρα σωτηρίας καί φορεῖς ἀνανεώσεως τῆς Ἐκκλησίας, δέν απολυτοποιεῖ σχήματα καιρικά καί ἀνθρώπινα, οὔτε πάλι ἀπορρίπτει ὡς ἀναχρονιστικούς τούς καρπούς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή τήν Παράδοση πού ζωοποιεῖ τούς πιστούς, καί τούς κανονικούς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας³¹.

Ὁλοκληρώνοντας τήν ἀποψινή προσέγγισή μας στόν θεολογικό πλοῦτο τοῦ Παύλου, ἄς ἀκολουθήσουμε νοερά τήν πορεία του μετά τίς δοκιμασίες στους Φιλίππους, τί Θεσσαλονίκη καί τί Βέροια, στήν ἔλευσή του στήν Ἀθήνα, τήν καρδιά τῆς Ἑλλάδας³². Σ' αὐτή τήν πόλη, πού ζοῦσε πλέον στή σκιά τῆς ἀρχαίας τῆς δόξας, πού παρά τήν πολιτική τῆς παρακμῆ, κατεῖχε ἀκόμα τήν πρωτοκαθεδρία τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐδῶ «*παρωξύνετο τό πνεῦμα τοῦ Ἀποστόλου ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κατείδωλον οὔσαν τήν πόλιν*»³³. Αὐτή ἡ «ἀλληλεπίδραση» μέ τόν παγανισμό, ὡστόσο, ἀντί νά τόν κάνει νά τραπεῖ σέ φυγή, τόν ὠθεῖ νά δημιουργήσει μιά γέφυρα διαλόγου, μέ αὐτόν τόν πολιτισμό καί τήν πραγματικότητα πού αὐτός περιέκλειε. Πηγαίνει στή συναγωγή, σύμβολο τῆς ζωῆς τῆς πίστεως. Πηγαίνει στήν ἀρχαία ἀγορά, σύμβολο τῆς ζωῆς τῆς πόλης καί πηγαίνει στόν Ἄρειο Πάγο, σύμβολο τῆς πολιτικῆς καί πολιτιστικῆς ζωῆς. Ὁ Παῦλος δέν βλέπει τήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν καί τόν παγανιστικό κόσμο μέ ἐχθρότητα, ἀλλά μέ τό βλέμμα τῆς πίστεως. Μέ τήν πίστη ἐκεῖνη πού ἀναγνωρίζει τά τέκνα τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσα σέ ἀνόνομα πλήθη. Ὁ Παῦλος ἐπιλέγει τήν ὀπτική πού τόν ὠθεῖ νά ἀνοίξει ἕνα δίαυλο ἐπικοινωνίας μεταξύ τοῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ παγανιστικοῦ κόσμου. Στήν καρδιά ἑνός ἀπό τούς πιό διάσημους θεσμούς τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τόν Ἄρειο Πάγο, ἀναγγέλει τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὄχι ἐπιτιθέμενος, ὄχι καταδικάζοντας, ἀλλά θεμελιώνοντας καί χιτίζοντας γέφυρες, βρισκοντας τό σημεῖο ἐπαφῆς, τό θετικό ἐκεῖνο

στοιχείο πού δείχνει ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἀναζητᾷ τήν πληρότητα καί τήν τελείωση, διψᾷ, ἔστω, καί ἀνεπίγνωστα γιά τήν ἐπανασύνδεσή του μέ τήν πηγή τῆς ζωῆς, ἔστω, κι ἂν μέσα σέ αὐτή του τήν ἀναζήτηση, ἐπιλέγει λάθος δρόμους νά ἀκολουθήσει καί τρόπους γιά νά ἐκφραστεῖ.

Τό παράδειγμα τοῦ Παύλειου κηρύγματος στήν Ἀθήνα, μᾶς διδάσκει πῶς ἡ «ἀλληλεπίδραση» τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν σύγχρονο κόσμο, ἀντί νά τήν κάνει νά τραπεῖ σέ φυγή, τήν ὠθεῖ νά στραφεῖ πρὸς αὐτόν ἐν διαλόγῳ, συνδυάζοντας ἐπιδέξια τήν ἀναγγελία τῆς σωτικῆς παρακαταθήκης τήν ὁποία ἔλαβε, μέ τόν πολιτισμό μέ τόν ὁποῖο ἔρχεται σέ ἐπαφή, ἐντοπίζοντας σέ αὐτόν τά σημάδια τῆς ἀναζήτησης τοῦ Θεοῦ, καθώς καί τά ὄρια αὐτῆς τῆς ἀναζήτησης, μέ σταθερότητα στήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἀκόμη κι ὅταν αὐτό μπορεῖ νά κοστίζει τήν πρόσκαιρη ἀποτυχία τοῦ ἐγχειρήματος.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα Χριστοῦ, καί τί δυνατότητα ἔχει καί ὀφείλει νά προσλαμβάνει κάθε ἱστορική ἐποχή καί νά τήν μεταμορφώνει εἰσαγάγοντάς την στίς δικές τῆς θεανθρώπινες διαστάσεις³⁴. Γι' αὐτό ὀφείλει καί ἐπιβάλλεται νά διαφυλάττει τήν ἐσωτερική τῆς ἐνότητα· ὀφείλει καί ἐπιβάλλεται νά διαλέγεται μέ τόν κάθε ἄνθρωπο, τόν σύγχρονο πολιτισμό καί τήν κοινωνία· ὀφείλει καί ἐπιβάλλεται νά διαλέγεται μέ τόν πολιτικό κόσμο, μέ τήν Πολιτεία. Ἐκεῖ εἶναι πού συναντᾷ τόν ἄλλον ὡς μαθητή ἢ ὡς ἐν δυνάμει μαθητή τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως ὁ Παῦλος στήν ἐποχή του, ἔτσι κι ἐμεῖς τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας σήμερα, πού ζοῦμε σέ ἕνα κόσμο γεμάτο «εἰδῶλα», καλούμαστε κατὰ τήν προτροπή τοῦ Κυρίου μας, νά γίνουμε «*τὸ ἄλλας τῆς γῆς*»³⁵, «*τὸ φῶς τοῦ κόσμου*»³⁶, ἐνσαρκώνοντας τό «*οὕτω λαμπράτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς*»³⁷, προσκαλώντας τόν κάθε ἄνθρωπο νά ὑπερβεῖ «*τούς χρόνους τῆς ἀγνοίας*» μεταστρεφόμενος καί ἀνακαινούμενος ἐν Χριστῷ. Ἀμὴν!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, *Εἰς τοὺς κορυφαίους τῶν ἀποστόλων Πέτρον καὶ Παῦλον*, PG 59, 491A.
2. *Φιλ.* 4, 7.
3. *Β΄ Κορ.* 5, 4.
4. *Γαλ.* 5, 22.
5. *Α΄ Κορ.* 2, 4.
6. *Α΄ Κορ.* 2, 4
7. *Β΄ Κορ.* 3, 2-3.
8. *Α΄ Κορ.* 2, 6.
9. *Ἰωάν.* 16, 12-15.
10. *Α΄ Κορ.* 2, 4-5.
11. *Α΄ Κορ.* 13, 5.
12. *Κολ.* 3, 11.
13. *Ῥωμ.* 5, 8.
14. *Α΄ Κορ.* 1, 23-24.
15. *Β΄ Κορ.* 5, 19.
16. *Ἐβρ.* 1, 1.
17. *Β΄ Κορ.* 5, 18-19.
18. *Γαλ.* 2, 20.
19. *Α΄ Κορ.* 12, 27.
20. *Α΄ Κορ.* 13, 13.
21. *Α΄ Κορ.* 13, 7.
22. *Α΄ Κορ.* 13, 8.
23. *Α΄ Κορ.* 13, 9.
24. *Ἐφ.* 4, 7.
25. *Α΄ Τιμ.* 2, 4.
26. *Ῥωμ.* 9, 3.
27. *Ἐφ.* 4, 13.
28. *Α΄ Κορ.* 14, 33.
29. *Ἐφ.* 4, 4-6.
30. *Ἐφ.* 4, 13.
31. Ἀρχιμ. Γ. Καψάνης, *Ἡ Ποιμαντική διακονία κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες*, Ἀθήνα 1976, σ. 46.
32. *Πράξ.* 17, 15.
33. *Πράξ.* 17, 16.
34. Ἀρχιμ. Γ. Καψάνης, *Ἡ Ποιμαντική διακονία... ὁ.π.*, σ. 84.
35. *Ματθ.* 5, 13.
36. *Ματθ.* 5, 14.
37. *Ματθ.* 5, 16.

Ὁμιλία

τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ. Γερωνύμου κατά τήν ἐπέτειο τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
στό Ἱερό Ἡσυχαστήριο τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, Μήλεσι Ἀττικῆς
(15.8.2024)

Ἀγαπητοί μου πατέρες, Ὁσιοτάτη Καθηγουμένη, ἀγαπητά μου παιδιά,

Συναχθήκαμε σήμερα ἔμεῖς ἐδῶ γιά νά γιορτάσουμε τήν Κοίμησι τῆς Παναγίας. Πρόκειται γιά μιᾶ μεγάλη γιορτή, πού πανηγυρικά γιορτάζεται στή χώρα μας, ἀλλά καί ὅπου ὑπάρχουν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Τιμοῦμε τήν Παναγία, γιατί τό: «Ναί» τῆς Παναγίας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔκανε πραγματικότητα τήν Ἐνανθρώπησι τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ Παναγία ἄφησε πίσω τούς δισταγμούς καί τίς σκέψεις τοῦ μυαλοῦ καί τῆς λογικῆς γιά τό πῶς μπορεῖ αὐτό νά πραγματοποιηθεῖ. Γι' αὐτό καί εἶναι σύμβολο τῆς ὑπακοῆς καί τῆς ταπεινώσεως. Σέ ἀντίθεσι μέ τήν πρώτη Εὐα, τόν πρῶτο ἄνθρωπο, πού θέλησε νά ὑπερβῆ τίς ἀνθρώπινες δυνατότητες, καί ὁ ὁποῖος ἔτσι ἔγινε σύμβολο τοῦ ἐγωισμοῦ καί μιᾶς ἐμμονικῆς ἀναφορᾶς στόν ἴδιο του τόν ἑαυτό. Ἡ Παναγία λοιπόν εἶναι τό σύμβολο τῆς μὴ αὐτοαναφορικότητας. Ὅλα τά ἀναφέρει στόν Θεό. Παραιτεῖται στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἡ ἐμμονική στροφή στόν ἑαυτό μας κυριαρχεῖ, τότε δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄφιν ὁ διπλανός, ὁ πλησίον, τό περιβάλλον. Ὅλοι ἔμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν δημιουργοῦμε κάτι, ὅταν κατασκευάζουμε, ὅταν οἰκοδομοῦμε, εἶναι ἀνθρώπινο νά μᾶς πιάνει τό μεράκι, ἀφοῦ ὁ ζῆλος τῆς δημιουργίας εἶναι ἔμφυτος. Δυστυχῶς ὅμως, ἐπειδή ἔχουμε προσβληθεῖ ἀπό τόν ἐγωισμό, τήν

αὐταρέσκεια, δέν μποροῦμε, ἢ δυσκολευόμαστε, νά συνυπολογίσουμε τόν ἄλλο, τόν συνάνθρωπο, τή φύσι, τό περιβάλλον. Ἡ δημιουργία μας, ἐπειδή εἶναι ἐπιηρεασμένη ἀπό τόν ἐγωισμό μετά τό προπατορικό ἁμάρτημα, δύσκολα ὑπολογίζει τόν ἄλλον, μέ ἀποτέλεσμα διαμάχες καί ἀνταλλαγὴ ἀλληλοκατηγοριῶν. Ἦδη αὐτά περιγράφονται στό βιβλίο τῆς Γενέσεως. Ἀπό τότε ὁ Ἀδάμ ρίχνει τήν εὐθύνη στήν Εὐα, ἡ Εὐα στόν ὄφιν. Οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες θέσπισαν τούς νόμους, γιά νά περιορίσουν τόν ἐγωισμό καί νά μὴν κατανήσουμε νά κατασπαράξει καί νά ἀδικεῖ ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Ἡ ἀνθρώπινη ὅμως ἐλευθερία, ὅπως καί μέ τό προπατορικό ἁμάρτημα, ὠθεῖ συχνά τούς ἀνθρώπους νά παραβαίνουν καί νά παραβιάζουν καί τούς ἀνθρώπινους νόμους. Ἐπειδή λοιπόν ὁ ἐγωισμός εἶναι κυρίαρχος, δέν μπορεῖ παρά νά δημιουργοῦνται προβλήματα, καί μάλιστα μεγάλα. Ἐνα ἀπό τά μεγαλύτερα προβλήματα τοῦ καιροῦ μας εἶναι ἡ κλιματική ἀλλαγὴ. Ἡ κλιματική ἀλλαγὴ οφείλεται στόν ἀνθρώπινο ἐγωισμό. Ὁ ἄνθρωπος δέν σέβεται τό περιβάλλον. Δέν διαχειρίζεται ὑπεύθυνα τή δημιουργία, ἀλλά τήν κακοποιεῖ. Πέρα ἀπό τίς ὅποιες εὐθύνες γιά τίς τελευταῖες πυρκαγιές, πού ἐπιμερίζονται ἀναλόγως, πρέπει νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι δέν μποροῦμε νά τά βάζουμε μέ τή φύσι. Ὁφείλουμε νά τή σεβόμαστε, ὡς λίαν καλὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Νά τήν προστατεύουμε μέ ὄλες μας τίς δυνάμεις, καί νά σεβόμαστε καί νά ὑπακούουμε

στούς περιορισμούς πού θέτει ή φύση. Σήμερα τά περιμένουμε όλα από τήν τεχνολογία. Περιμένουμε από τήν τεχνολογία νά σβήσουν οί φωτιές. Άλλά ή τεχνολογία δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπίσει τήν ἀνθρώπινη ἐγωιστική συμπεριφορά. Εἶναι στή δική μας εὐθύνη ή πρόληψη, καί χωρίς τά δικά μας χέρια δέν σβήνεται καμμία φωτιά. Γι' αὐτό, ἀξίζουν τόν σεβασμό μας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πού, εἴτε θεσμικά εἴτε ἐθελοντικά, ἀγωνίστηκαν νά σώσουν τό περιβάλλον καί τίς περιουσίες. Άλλά, ἀπευθυνόμενος κυρίως σέ ὅσους ἔχασαν τίς περιουσίες τους, θά μπορούσα νά τοὺς πῶ ὅτι μέ κάποιον τρόπο ὅλα μποροῦν νά γίνουν, ἐφ' ὅσον ζοῦμε. Μόνο οἱ νεκροί δέν μποροῦν νά δημιουργήσουν. Πρέπει νά πάρουν κουράγιο ἀπό τό πρόσωπο τῆς Παναγίας. Ἀπό τό πρόσωπο τῆς Παναγίας πρέπει νά πάρουμε κουράγιο ὅλοι μας, γιατί ὁ καθένας ἀπό μᾶς σπκώνει τόν δικό του προσωπικό σταυρό. Καί ή Παναγία εἶναι τό σύμβολο τῆς καρτερίας καί τῆς ἐλπίδας. Ἡ Παναγία μπροστά στόν σταυρικό θάνατο τοῦ

Χριστοῦ θά μπορούσε νά πεῖ ὅτι ὅλα τελείωσαν. Ἐν τούτοις, πάντοτε κρατοῦσε βαθιά μέσα της τά λόγια τοῦ ἀγγέλου κατά τόν Εὐαγγελισμό: «Μή φοβᾶσαι Μαριάμ... Θά γεννήσεις Υἱό πού ή βασιλεία αὐτοῦ δέν θά ἔχει τέλος» (Λουκ. 1, 30-33). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θάνατος δέν θά ἔχει τόν τελευταῖο λόγο. Καμμία καταστροφή δέν ἔχει τόν τελευταῖο λόγο. Κανένα πλῆγμα καί κανένας σταυρός δέν πρέπει νά μᾶς καταβάλλει καί νά μᾶς ἀπελπίζει. Ἄρκει, ὅπως ή Παναγία, νά ἀναθέτουμε τόν ἑαυτό μας στόν Θεό. Ὅπως εἶπαμε σήμερα στή θεία Λειτουργία, «*ἑαυτοὺς καί ἀλλήλους Χριστῶ τῶ Θεῶ παραθώμεθα*». Εὐχομαι ὀλόψυχα σέ ὅλους νά μιμηθοῦμε τόν τρόπο ζωῆς τῆς Παναγίας. Τότε, καί τόν ἑαυτό μας θά σεβόμαστε ἀληθινά, καί τόν πλησίον καί τό περιβάλλον θά τά ἀγαπᾶμε ὅπως τόν ἑαυτό μας. Ἔτσι, τά προβλήματα θά ἀπαλύνονται, θά περιορίζονται καί δέν θά πολλαπλασιάζονται. Ἀφοῦ μέχρι τό τέλος τοῦ κόσμου δέν μποροῦν ἐντελῶς νά ἐξαλειφθοῦν. Ἡ Παναγία μαζί σας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 2864
Αριθ. Αθήναι, 2α Ιουλίου 2024
Διεκτ. 1437

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Ἀποσπάσεις κληρικῶν μισθοδοτουμένων
ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου»

Κοινοποιήσις:
Διεύθυνσιν Προσωπικοῦ Ἱεράς Συνόδου
Παρ' ἡμῖν

Διὰ τοῦ παρόντος κοινοποιούμεν ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 73627/ Θ1/2.7.2024 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ περὶ παροχῆς στοιχείων τῶν ἀποσπασθέντων κληρικῶν οἱ ὅποιοι μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, καταλαμβάνουν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ Π.Δ. 14/2023 καὶ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὰ λοιπὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπιστραφῆ συμπεπληρωμένος ὁ συνημμένος πῖναξ (ἀρχεῖον excel) εἰς τὴν διεύθυνσιν ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου ecclesia.protocol@gmail.com μέχρι καὶ τὴν Παρασκευὴν 12ην Ἰουλίου 2024.

Εἰς περιπτώσιν μὴ υπάρξεως κληρικῶν ἀποσπασθέντων εἰς τὸ ἐξωτερικόν, παρακαλοῦμεν ὅπως γνωρίσπε ἡμῖν τοῦτο γραπτῶς.

Ἐντολῆ καὶ Ἐξουσιοδοτίσει τῆς Ἱεράς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3109
Αριθ. Αθήναι, 12η Ιουλίου 2024
Διεκτ. 1516

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Εἰσαγωγή ἱεροσπουδαστῶν
εἰς τὰς Σχολὰς Μαθητείας Ὑποψηφίων
Κληρικῶν (Σ.Μ.Υ.Κ.) ἀπὸ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ
ἔτους 2024-2025»

Κοινοποιήσις:
1. Ὑπουργεῖον Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ
Τμῆμα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως
καὶ Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς
2. Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν
Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως
καὶ Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου

Διὰ τοῦ παρόντος κοινοποιούμεν ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 78938/ Θ2/11.7.2024 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ (Τμῆμα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς), περὶ εἰσαγωγῆς ἱεροσπουδαστῶν εἰς τὰς Σχολὰς Μαθητείας Ὑποψηφίων Κληρικῶν (Σ.Μ.Υ.Κ.) ἀπὸ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔτους 2024-2025, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως προβῆτε εἰς τὰς ἀπαραιτήτους ἐνεργείας ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ Παρασκευῆς 12ης Ἰουλίου 2024 καὶ ὥρας 8:30 ἕως καὶ Τρίτης 20ῆς Αὐγούστου 2024 καὶ ὥρας 23:59 ὑποβάλουν τὰς σχετικὰς αἰτήσεις καὶ καταθέσουν τὰ ἀπαραίτητα δικαιολογητικά.

Έντολή και Έξουσιοδοτήσει της Ιεράς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3110
Ἀριθ. Ἀθῆναι, 12ῆ Ἰουλίου 2024
Διεκτ. 1517

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Προκήρυξις διὰ τὸν καθορισμὸν
διαδικασίας ἐπιλογῆς διδακτικοῦ προσωπικοῦ
εἰς τὰς Σχολὰς Μαθητείας Ὑποψηφίων
Κληρικῶν (Σ.Μ.Υ.Κ.) τοῦ Ν. 4823/2021 (Α' 136)»

Κοινοποιήσις:

1. Ὑπουργεῖον Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ
Τμῆμα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς
2. Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐπιμορφώσεως
τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου

Διὰ τοῦ παρόντος κοινοποιούμεν ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 79214/ Θ2/11.7.2024 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ (Τμῆμα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς), περὶ προκηρύξεως διὰ τὸν καθορισμὸν διαδικασίας ἐπιλογῆς διδακτικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὰς Σχολὰς Μαθη-

τείας Ὑποψηφίων Κληρικῶν (Σ.Μ.Υ.Κ.) τοῦ Ν. 4823/2021 (Α' 136), καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως προβῆτε εἰς τὰς ἀπαραιτήτους ἐνεργείας ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ Παρασκευῆς 12ῆς Ἰουλίου 2024 καὶ ὥρας 8:30 ἕως καὶ Τρίτης 23ῆς Ἰουλίου 2024 καὶ ὥρας 23:59 ὑποβάλουν τὰς σχετικὰς αἰτήσεις καὶ καταθέσουν τὰ ἀπαραίτητα δικαιολογητικά

Έντολή και Έξουσιοδοτήσει της Ιεράς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3263
Ἀριθ. Ἀθῆναι, 19ῆ Ἰουλίου 2024
Διεκτ. 1569

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Περὶ ἐκδηλώσεων τιμῆς καὶ μνήμης
γιά τὴ συμπλήρωση πεντήκοντα ἐτῶν
ἀπὸ τὴν τουρκικὴ εἰσβολὴ εἰς τὴν Κύπρον»

Κοινοποιήσις:

Πρεσβεία Κυπριακῆς Δημοκρατίας
Ἐνταῦθα

Ἐν συνεχείᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2241/1089/23.5.2024 Ἐγκυκλίου Συνοδικοῦ Σημειώματος καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3088/23.5.2024 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱεράς Συνόδου, μέ θέμα τὴν συμπλήρωση πεντήκοντα (50) ἐτῶν ἀπὸ τὴν τουρκικὴ εἰσβολὴ εἰς τὴν Κύ-

προ, και κατόπιν του ὑπ' ἀριθ. φακ. 06.05.014/18.7.2024 ἐγγράφου τῆς Πρεσβείας τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ὡς προτρέπειμε τό Σάββατο 20ῆ Ἰουλίου 2024 νά κυματίσουν μεσίστιες οἱ σημαίες καί νά ἠχήσουν πένθιμα οἱ καμπάνες ὄλων τῶν Ἱερῶν Ναῶν μέ πεντήκοντα (50) κωδωνοκρουσί-ες, συμβολίζοντας τά πεντήκοντα ἔτη ἀπό τήν εἰσβολή καί τήν συνεχιζομένη κατοχή τῆς νήσου Κύπρου.

Ἐντολῆ καί Ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3428
Ἀριθ. Ἀθῆναι, 2α Αὐγούστου 2024
Διεκτ. 1641

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
τήν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καί
τάς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος, τήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό Διορθόδοξο Κέντρο τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τίς Ἱ. Συνοδικές Μονές

Θέμα: «Θέσπιση ἀκατασχέτου τῶν οἰκονομικῶν
ἐνισχύσεων ἀπό ἐκκλησιαστικούς φορεῖς
σέ πληγέντες περιοχῶν πού ἔχουν κηρυχθεῖ
σέ κατάσταση ἐκτακτῆς ἀνάγκης πολιτικῆς
προστασίας»

Μέ τό παρόν ὡς γνωρίζουμε ὅτι δημοσιεύθη-
κε στίς 30.7.2024 ὁ νόμος 5128/2024 (ΦΕΚ Α' 118)
τό ἄρθρο 56 τοῦ ὁποίου προβλέπει ὅτι:

«Οικονομικές ἐνισχύσεις πού καταβάλλονται,
εφάπαξ ἢ τμηματικά, στο πλαίσιο φιλανθρωπι-
κῆς δράσης ἀπό νομικά πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδι-
ωτικοῦ δικαίου τῆς παρ. 4 τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Ν.
590/1977 (Α' 146), τοῦ ἀρθροῦ 17 τοῦ Ν. 4149/1961
(Α' 41), τῶν ἀρθρῶν 319 καί 320 τοῦ Ν. 4957/2022
(Α' 141), τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Ν. 2456/1920 (Α' 173),
τοῦ ἀπό 19.3.1949 βασιλικοῦ διατάγματος «περί
ιδρύσεως ΟΠΑΙΕ» (Α' 79) καί τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ
Ν.Δ. 301/1969 (Α' 195) σε φυσικά καί νομικά πρό-
σωπα πού ἔχουν πληγεί ἀπό σεισμούς, πλημμύ-
ρες, πυρκαγιές καί ἀνάλογα φυσικά φαινόμενα
σε περιοχές πού ἔχουν κηρυχθεῖ σε κατάσταση
ἐκτακτῆς ἀνάγκης πολιτικῆς προστασίας, σύμ-
φωνα μέ τό ἀρθρο 25 τοῦ Ν. 4662/2020 (Α' 27)
καί γιά τό χρονικό διάστημα πού τελοῦν σε κα-
θεστῶς ἐκτακτῆς ἀνάγκης πολιτικῆς προστασί-
ας, δέν κατάσχονται καί δέν συμψηφίζονται μέ
οφειλές τῶν δικαιούχων πρὸς τή φορολογική δι-
οίκηση, τά ασφαλιστικά ταμεία, πιστωτικά ἰδρύ-
ματα ἢ ἄλλους φορεῖς. Οἱ ἀνωτέρω οἰκονομικές
ἐνισχύσεις καταβάλλονται ἐξ ολοκλήρου καί δέν
υπόκεινται σε οἰκονομική φόρο, τέλος, εἰσφο-
ρά ἢ ἄλλη κράτηση υπέρ τοῦ Δημοσίου. Ἡ διαδι-
κασία χορήγησης, τό εἶδος, τό ὕψος τοῦ ποσοῦ
τῆς ἐνίσχυσης καί οἱ δικαιούχοι ρυθμίζονται μέ
αποφάσεις τῶν ὁργάνων διοίκησης τῶν νομικῶν
προσώπων. Συμψηφισθέντα ἢ κατασχεθέντα πο-
σά ἀποδίδονται στους δικαιούχους εἰς βάρος τῶν
οποίων διενεργήθηκε κατάσχεση ἢ συμψηφισμός
μετά ἀπό αἴτησή τους».

Τό ἄρθρο 56 ὀρίζει ὅτι εἶναι ἀκατάσχετες οἱ οἰ-
κονομικές ἐνισχύσεις πού καταβάλλονται:

α) ἔναντι τοῦ Δημοσίου γιά φορολογικές ὀφει-
λές, ἔναντι τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, ἔναντι
τῶν τραπεζῶν καί ἄλλων φορέων (πού σημαίνει
ἔναντι νομικῶν προσώπων καί ὄχι ἰδιωτῶν π.χ.
πού ἔχουν ἀξίωση διατροφῆς ἀπό τόν δικαιούχο
τῆς οἰκονομικῆς ἐνίσχυσεως),

β) στό πλαίσιο φιλανθρωπικῆς δράσεως (ὄχι
ἀπό ἄλλη αἰτία) τά ἐκκλησιαστικά νομικά πρό-
σωπα δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου τοῦ

άρθρου 1 παρ. 4 του Ν. 590/1977 (Εκκλησία της Ελλάδος, Ιερές Μητροπόλεις, Ένορίες, Ιερές Μονές, Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος, Διορθόδοξο Κέντρο της Εκκλησίας της Ελλάδος, εκκλησιαστικά ιδρύματα, Ιερά Προσκυνήματα, εκκλησιαστικά μουσεία),

γ) σέ φυσικά πρόσωπα (ιδιώτες) είτε σέ (κάθε είδους) νομικά πρόσωπα (π.χ. σωματεία, ιδρύματα, εταιρείες, ΝΠΔΔ, ΟΤΑ κ.λπ.) πού έχουν πληγεί από σεισμούς, πλημμύρες, πυρκαγιές και ανάλογα φυσικά φαινόμενα σέ περιοχές πού έχουν κηρυχθεί σέ κατάσταση έκτακτης ανάγκης πολιτικής προστασίας, σύμφωνα μέ τό άρθρο 25 του Ν. 4662/2020 (Α' 27) και γιά τό χρονικό διάστημα πού τελούν σέ καθεστώς έκτακτης ανάγκης πολιτικής προστασίας (θά πρέπει έπομένως νά πρόκειται γιά περιοχές πού έχουν κηρυχθεί σέ κατάσταση έκτακτης πολιτικής προστασίας μέ απόφαση του Γενικού Γραμματέα Πολιτικής Προστασίας κατά τό άρθρο 25Α του Ν. 4662/2020 και οί οικονομικές ενισχύσεις νά καταβάλλονται όσο διαρκεί ή κήρυξη υπό καθεστώς πολιτικής προστασίας).

Έπίσης είναι αξιοσημείωτο ότι, μέ βάση τήν άνωτέρω νομοθετική διάταξη, έξουσιοδοτούνται τά όργανα διοικήσεως των εκκλησιαστικών νομικών προσώπων (Εκκλησίας της Ελλάδος, Μητροπόλεων, Ένοριών, Μονών κ.λπ.), ώστε μέ απόφασή τους νά καθορίζουν τί διαδικασία χορηγήσεως, τό είδος, τό ύψος του ποσού της ενισχύσεως και τίς κατηγορίες των δικαιούχων των οικονομικών ενισχύσεων, μέ σκοπό νά μίν προκύπτει άμφιβολία σέ περίπτωση όφειλών των δικαιούχων ότι πρόκειται γιά οικονομικές ενισχύσεις προς αυτούς γιά τήν παραπάνω νόμιμη αίτια (ένισχύσεις σέ πληγέντες περιοχών υπό καθεστώς έκτακτης πολιτικής προστασίας). Η τήρηση του όρου αυτού είναι άπαραίτητη προκειμένου νά μίν προκύπτει άμφιβολία ότι πρόκειται γιά οικονομική ενίσχυση πού έμπίπτει στο άρθρο 56 του Ν. 5128/2024 και, κατά συνέπεια, ότι είναι άκατάσχετη έναντι των άνωτέρω φορέων.

Έπίσης οί άνωτέρω οικονομικές ενισχύσεις δέν υπόκεινται σέ όποιονδήποτε φόρο, τέλος, εισφορά ή άλλη κράτηση υπέρ του Δημοσίου και σέ περίπτωση εκ παραδρομής συμψηφισμού ή κατασχέσεώς τους (π.χ. μετά τήν παρακατάθεσή τους σέ τραπεζικούς λογαριασμούς δικαιούχων) τά ποσά αυτά αποδίδονται στους δικαιούχους εις βάρος των όποιων διενεργήθηκε κατάσχεση ή συμψηφισμός μετά από αίτησή τους.

Συμψηφισθέντα ή κατασχεθέντα ποσά αποδίδονται στους δικαιούχους, εις βάρος των όποιων διενεργήθηκε κατάσχεση ή συμψηφισμός μετά από αίτησή τους προς τό κατασχόν Έλληνικό Δημόσιο (ΑΑΔΕ) ή άλλο νομικό πρόσωπο (π.χ. ΕΦΚΑ ή πιστωτικό ίδρυμα)

Έντολή και Έξουσιοδοτήσει της Ιεράς Συνόδου
Ο Αρχιεπίσκοπος

† Αρχμ. Ιωάννης Καραμούζης

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3659

Άριθ.

Άθηναι, 19η Αυγούστου 2024

Δεκπ. 1705

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός

τήν Ιεράν Αρχιεπισκοπήν Άθηνών και
τάς Ιεράς Μητροπόλεις της Εκκλησίας
της Ελλάδος

Θέμα: « Κυριότητα επί ακινήτων των Ιερών
Ναών και Έπισκοπειών κατά τον Ν. 2508/1920»

Μέ τό παρόν σās γνωρίζουμε ότι μέ βάση τό
άρθρο 67 (Ιεροί Ναοί και Έπισκοπεία τέως Όρ-

θόδοξων Χριστιανικῶν Κοινοτήτων) τοῦ νόμου 5128/2024 (ΦΕΚ Α΄ 118/30.7.2024) προστέθηκε τὸ ἄρθρο 11Α στὸν νόμο 2508/1920 (ΦΕΚ Α΄ 221), ποὺ προβλέπει ὅτι:

«Ἄρθρο 11Α

Εκκλησιαστικά ακίνητα

τέως Ορθόδοξων Χριστιανικῶν Κοινοτήτων

«Ἀπὸ τὴν κατάργηση τῶν τέως Ορθόδοξων Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 3, τὰ ἐκκλησιαστικά ακίνητα, ὅπου στεγάζονται Ἱεροὶ Ναοὶ ἢ Ἐπισκοπεῖα Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐμπίπτουν στὶς περ. β΄ καὶ γ΄ τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 3, θεωρεῖται ὅτι περιήλθαν κατὰ πλήρη κυριότητα, νομὴ καὶ κατοχὴ στὶς κατὰ τόπον οικεῖες Ἱερές Μητροπόλεις ἢ Ἐνορίες ὡς οἰονεὶ καθολικοὺς διαδόχους, ἀνάλογα με τὸν κατὰ περίπτωσιν προορισμὸ τους. Τὰ αναφερόμενα στὸ πρῶτο ἐδάφιο ἰσχύουν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ εἴαν τηρήθηκε ἡ προδικασία τοῦ παρόντος, καὶ ἀπὸ τὸ ἀντὶ τῆς συνέχειας περιλήφθηκαν σε κατάλογο με ἀναλυτικὴ ἐκθεση πόρων καὶ περιουσιακῶν στοιχείων, καθὼς καὶ σε ἀπόφαση τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀρθροῦ 11 περὶ διαπίστωσης τοῦ χαρακτῆρα τους ἢ σε ἀπόφαση ἐξακριβώσεως καὶ διανομῆς τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 25.2.1926 νομοθετικοῦ διατάγματος (Α΄ 79). Ὁ νόμος εκπρόσωπος τῶν ἀνωτέρω ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων υποχρεοῦται νὰ προβεῖ σε σύνταξιν ἐκθέσεως ἀπογραφῆς τῶν ακινήτων, στὴν ὁποία περιγράφονται τὰ ακίνητα, καθὼς καὶ τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα ἐπὶ αὐτῶν, ἡ ὁποία περιβάλλεται τὸν συμβολαιογραφικὸν τύπον καὶ μαζὶ με τὴν περίληψιν, σύμφωνα με τὸ ἀρθρο 9 τοῦ β.δ. 533/1963 (Α΄ 147), καταχωρίζεται στα οικεῖα βιβλία μεταγραφῶν τοῦ αρμόδιου υποθηκοφυλακείου ἢ κτηματολογικοῦ γραφείου. Ὁμοίως πραγματοποιοῦνται καὶ οἱ ἀπαιτούμενες κτηματολογικὲς ἐγγραφές. Οἱ ἀνωτέρω ἐκθέσεις ἀπογραφῆς: α) ἔχουν ἀποδεικτικὸ καὶ διαπιστωτικὸ χαρακτῆρα

καὶ δὲν ἀποτελοῦν συστατικὲς ἢ μεταβιβαστικὲς ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων πράξεις, β) συντάσσονται καὶ καταχωρίζονται σε υποθηκοφυλακεία καὶ κτηματολογικὰ γραφεῖα χωρὶς φόρους, εἰσφορές, ἀμοιβές, δικαιώματα καὶ τέλη, ὅπως καὶ οἱ δηλώσεις κτηματογραφούμενων δικαιωμάτων βάσει τῶν ἐκθέσεων αὐτῶν, καὶ γ) δὲν θίγουν τυχόν ἐμπράγματα δικαιώματα τρίτων».

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας, οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανικὲς Κοινότητες κάθε περιοχῆς θεωροῦντο ὡς κάτοχοι τῶν ἀκινήτων ποὺ ἦταν ἀφιερωμένα σὲ σκοποὺς γενικότερα ἐκκλησιαστικοὺς (π.χ. Ἐπισκοπεῖα) ἢ τοπικοὺς - ἐνοριακοὺς (π.χ. κάθε εἶδους Ναοὺς, κομπτήρια, ἱερατικὲς σχολές), ἐκπαιδευτικοὺς (π.χ. σχολεῖα), εὐαγεῖς (π.χ. νοσοκομεῖα), ἐπειδὴ κατὰ τὸ ὀθωμανικὸ δίκαιο δὲν ὑφίσταντο τὰ οικεῖα νομικά πρόσωπα ὡς ὑποκείμενα δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων (π.χ. Ἐπισκοπές ἢ Ἐνορίες).

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐνσωμάτωση τῶν Νέων Χωρῶν, ὁ νόμος 2508/1920 ἀντιμετώπισε τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος ἐπὶ τῶν «ἐκκλησιαστικῶν», «ἐνοριακῶν», «σχολικῶν» περιουσιῶν καὶ τῶν περιουσιῶν «εὐαγῶν ἰδρυμάτων» ποὺ κατεῖχαν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανικὲς Κοινότητες κάθε περιοχῆς. Ὁ νόμος ἀνεγνώρισε ἀναδρομικῶς τὴν κυριότητα τῶν ἐν λόγῳ Κοινοτήτων ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω περιουσιῶν καὶ τίς κήρυξε καταργημένες ἀπὸ 1.4.1921 (πλήν Κρήτης καὶ Σάμου). Τὸ ἄρθρο 3 παρ. 1 περ. β΄ καὶ γ΄ τοῦ Ν. 2508/1920 θέσπισε ὀρισμοὺς γιὰ τίς προαναφερθεῖσες κατηγορίες περιουσιῶν καὶ εἰδικότερα ὡς πρὸς ἐνοριακὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς, ὡς ἑξῆς:

«β΄) περιουσίαι ἐνοριακαί· τοιαύται χαρακτηρίζονται αἱ περιουσίαι τῶν ἐνεργεῖα ἱερῶν ναῶν, ἐφ' ὅσον αἱ πρόσοδοι αὐτῶν διετίθεντο τέως διὰ τὰς δαπάνας αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἱερῶν ναῶν χρησιμοποιούμενα ακίνητα αὐτῶν (κατοικίαι ἱερῶν κλπ.),»

«γ΄) περιουσίαι ἐκκλησιαστικά· τοιαύται χαρακτηρίζονται αἱ ἐκκλησιαστικαὶ περιουσίαι, ὧν αἱ πρόσοδοι διετίθεντο πρὸς ἐξυπηρέτησιν γενικῶ-

τέρων εκκλησιαστικών σκοπών, ως και τα διά τούτους σκοπούς χρησιμοποιούμενα κοινοτικά και εκκλησιαστικά ακίνητα (οίον Μητροπολιτικά μέγαρα, ιερατικά σχολαί κλπ.»).

Ο Ν. 2508/1920 προέβλεψε στό άρθρο 5 ότι οί «ένοριακές» περιουσίες του άρθρου 3 παρ. 1 περ. β' περιέχονται στις Ένορίες και οί «έκκλησιαστικές» περιουσίες του άρθρου 3 παρ. 1 περ. γ' περιέχονταν στό ήδη καταργηθέν Γενικό Έκκλησιαστικό Ταμείο (είχε συσταθεί μέ τον Ν. ΓΥΙΔ/1909, καταργήθηκε μέ τον Ν. 4684/1930, αντικαταστάθηκε από τον ΟΔΕΠ πού καταργήθηκε και αυτός μέ τον νόμο 1811/1988), πλίν των περιοχών μέ μεικτό πληθυσμό (π.χ. Θεσσαλονίκη), στις όποιες θά συστήνονταν οί «Ανώτερες Ένοριακές Αντιπροσωπείες» του άρθρου 2 παρ. 1 του νόμου, οί όποιες αποκτούσαν «ύπό τήν δικαιοδοσίαν» τους όλους τούς Ναούς, κομπήρια και έξωκκλήσια και τά ευαγή ιδρύματα.

Κρίθηκε κατά πάγια νομολογία του Άρειού Πάγου (π.χ. ΑΠ 1291/2007) ότι για τήν κτήση κυριότητας σέ «ένοριακές» και «έκκλησιαστικές» περιουσίες δέν άρκούσε κατά τον Ν. 2508/1920 ότι πρόκειται για ακίνητα εκκλησιαστικού ή ένοριακού προορισμού και χρήσεως κατά τήν έναρξη ισχύος του Ν. 2508/1920 (Α' 221), διότι «η κτήση, όμως, αυτή της κυριότητας από τα πιο πάνω ιδρύματα και νομικά πρόσωπα δεν επερχόταν αμέσως από το νόμο, αλλά, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 3 παρ. 1 εδ. β' και 6, 11 παρ. 1, 14 παρ. 1, 15 παρ. 1, 16, 19 παρ. 1 και 2 και 21 παρ. 1 του νόμου αυτού, μετά την τήρηση των διατυπώσεων που αναφέρονται στο νόμο αυτό και την, μετά από τη νόμιμη συλλογή και εξακρίβωση των αναγκαίων στοιχείων, αναγνώρισή της με απόφαση των αρμοδίων κατά τη διάταξη του άρθρου 11 επιτροπών (ΟΛΑΠ 1741/1980)».

Πράγματι ό νόμος 2508/1920 είχε προβλέψει στά άρθρα 11-16 όρισμένη διοικητική διαδικασία για τή διαπίστωση των περιουσιών και τή σύσταση Έπιτροπών, πού θά εξέδιδαν πρακτικά

διαπιστώσεως-έκκαθαρίσεως και διανομής των περιουσιών του άρθρου 3 παρ. 1. Έπειδή οί Έπιτροπές αυτές δέν λειτούργησαν σέ πολλές περιοχές, τροποποιήθηκε ό Ν. 2508/1920 (Α' 221) μέ τό άρθρο 1-2 του νομοθετικού διατάγματος τής 25.2.1926 (Α' 79, πού κυρώθηκε μέ τον Ν. 4446/1929, Α' 350) και προβλέφθηκε ή σύσταση νέων Έπιτροπών μέ καθήκον νά εξακριβώσουν και νά διανεμούν τίς περιουσίες των τέως Όρθόδοξων Χριστιανικών Κοινοτήτων» (ΑΠ 1741/1980).

Και πάλι όμως σέ διάφορες περιοχές των Νέων Χωρών ουδέποτε συντάχθηκαν κατά τί δεκαετία του 1920 ή δέν σώζονται τά πρακτικά τέτοιων Έπιτροπών είτε παραλείφθηκαν τά εκκλησιαστικά και ένοριακά ακίνητα των Μητροπόλεων και των Ένοριών κατά τή σύνταξη των πρακτικών αυτών.

Τό πρόβλημα τής μή εφαρμογής τής ανωτέρω διαδικασίας εξακολούθησε και δέν επιλύθηκε παρά τίς παρατάσεις (ουσιαστικά αναβιώσεις) προθεσμιών καταγραφής και διανομής περιουσιών στις Νέες Χώρες δυνάμει του άρθρου δευτέρου του Ν. 4446/1929 (Α' 350) και των άρθρων 1-7 του ά.ν. 951/1937 (Α' 469).

Άποτέλεσμα τής παραπάνω έλλείψεως πρακτικών των ανωτέρω Έπιτροπών είναι ότι άκόμα και εάν πρόκειται για ακίνητα, για τά όποια άποδεικνύεται πώς κατά τήν ήμερομηνία ένάρξεως ισχύος του Ν. 2508/1920, πληρούσαν τίς αναφερόμενες προϋποθέσεις του άρθρου 3 παρ. 1 περ. β' και γ' του νόμου αυτού (έκκλησιαστική και ένοριακή χρήση), ή οικεία Μητρόπολη ή Ένορία, όχι μόνον δέν αναγνωριζόταν ως κυρία, αλλά άδυνατούσε νά διεκδικήσει δικαστικώς τήν κυριότητά της, εάν δέν παρουσίαζε στό δικαστήριο πρακτικό Έπιτροπής πού περιελάμβανε τό εκκλησιαστικό ακίνητο (είτε Έπιτροπής του άρθρου 11 του Ν. 2508/1920 είτε Έπιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1-2 του Ν.Δ. τής 25.2.1926). Ός έκ τούτου, ή παντελής έλλειψη πρακτικού Έπιτροπής ή ή έλλειψη αναφορής σέ ύπάρχον πρακτι-

κό Έπιτροπής δημιουργούσε απόλυτο κώλυμα αποδείξεως κυριότητας ή/καί παροχής δικαστικής προστασίας.

Μολοντί οί παραπάνω διοικητικές προϋποθέσεις τών διατάξεων του Ν. 2508/1920 ξεπεράσθηκαν από τίς νεώτερες διατάξεις τών άρθρων 88 του ά.ν. 2200/1940 (Α΄ 42), 7 του Ν. 3800/1957 (Α΄ 256), 2 παρ. 2 περίπτωση ΙΓ΄ του Ν. 4030/2011 (Α΄ 249), πού ήδη αντικαταστάθηκε από τό παραπάνω άρθρο 32 παρ. 15 του Ν. 4495/2017), 88 του ά.ν. 2200/1940 (Α΄ 42), 47 παρ. 3.β του Ν. 590/1977 (Α΄ 146), 25 παρ. 1 Ν. 4301/2014 (Α΄ 223), πού δέν τίς επανέλαβαν ως ισχύουσες, εκδόθηκαν νεώτερες δικαστικές αποφάσεις πού, παρά τίς ως άνω νεώτερες νομοθετικές διατάξεις, επικαλέσθηκαν για τίς Νέες Χώρες τήν προϋφιστάμενη νομολογία σχετικά μέ τήν έρμηνεία του Ν. 2508/1920 καί του Ν.Δ. τής 25.2.1926, κρίνοντας ότι έπρεπε νά προσκομίζονται πρακτικά άναγνωρίσεως καί διανομής περιουσίας τών Έπιτροπών τών νομοθετημάτων αυτών.

Μέ τίς νέες διατάξεις του άρθρου 67 του Ν. 5128/2024:

Άναγνωρίζονται άναδρομικώς οί Μητροπόλεις καί Ένορίες τών Νέων Χωρών ως ιδιοκτήτες (οιονεί καθολικοί διάδοχοι) τών τέως Όρθόδοξων Χριστιανικών Κοινοτήτων από τήν ήμερομηνία καταργήσεως τών τελευταίων (1.4.1921) για τά ακίνητα Ναών καί Έπισκοπειών.

Η διάταξη του πρώτου εδαφίου δέν είναι πλήρως νέα, αλλά επαναλαμβάνει μερικώς τίς γενικότερες διατάξεις του άρθρου 47 παρ. 3.β του Ν. 590/1977, όπως τροποποιήθηκε μέ τά άρθρα 68 παρ. 1 υποπαρ. 7.α του Ν. 4235/2014 καί 51 παρ. 3 του Ν. 4301/2014, πού προέβλεπαν τήν αυτόδικαιη διαδοχή στην κυριότητα όλων τών εκκλησιαστικών ακινήτων τών Μητροπόλεων, Ένοριών, παλαιών Έπισκοπών ή τέως Όρθοδόξων Χριστιανικών Κοινοτήτων από τίς όποτεδήποτε συσταθείσες νέες Ένορίες ή Μητροπόλεις, οί όποιες θεωρείται ότι διαδέχθηκαν μέ οιονεί καθολική διαδοχή χωρίς άλλη πράξη ή συμβόλαιο ή άντάλλαγμα.

Καταργείται μέ τό δεύτερο εδάφιο ή άπαίτηση τών άρθρων 11-16 του Ν. 2508/1920 καί τών άρθρων 1-2 του Ν.Δ. τής 25.2.1926 καί δέν χρειάζεται πρακτικό Έπιτροπής τών παραπάνω διατάξεων για νά δηλωθεί στό Έλληνικό Κτηματολόγιο ή νά διεκδικηθεί δικαστικώς ή κυριότητα σε ακίνητα, επί τών όποιών ύπάρχουν μύ ιδιωτικοί Ναοί καί Έπισκοπεΐα.

Οί νόμιμοι εκπρόσωποι τών ιδιοκτητών νομικών προσώπων ύποχρεούνται κατά τό τρίτο εδάφιο νά απογράφουν τά παραπάνω ακίνητα μέ σύνταξη συμβολαιογραφικής εκθέσεως απογραφής, πού συντάσσεται καί μεταγράφεται/καταχωρίζεται άτελώς. Καί στό σημείο αυτό ή διάταξη επαναλαμβάνει τό άρθρο 47 παρ. 3.β του Ν. 590/1977, όπως ισχύει.

Κατά τό τέταρτο εδάφιο, οί σχετικές δηλώσεις έμπραγμάτων δικαιωμάτων τών ιδιοκτητών νομικών προσώπων επί τών άνωτέρω ακινήτων κατά τήν φάση κτηματογραφήσεως στό Έλληνικό Κτηματολόγιο ύποβάλλονται χωρίς καταβολή δικαιωμάτων για κάθε δήλωση. Στο σημείο αυτό, ή διάταξη διαφοροποιείται από τό άρθρο 47 παρ. 3.β του Ν. 590/1977 (Α΄ 146), όπως ισχύει, πού δέν απάλλασε από τό προβλεπόμενο τέλος τήν ύποβαλλόμενη δήλωση έμπράγματος δικαιώματος στό Έλληνικό Κτηματολόγιο.

Μετά καί τήν άνωτέρω τροποποίηση του άρθρου 67 του Ν. 5128/2024 επιβεβαιώνεται ότι οί παραπάνω διατάξεις του Ν. 2508/1920 δέν καταργούν νεώτερες καί γενικές διατάξεις όπως:

α) Τό άρθρο 88 του ά.ν. 2200/1940 (Α΄ 42), πού όρίζει ότι άστικά καί άγροτικά ακίνητα, πού διαχειρίζονταν επί τουρκοκρατίας ή ένετοκρατίας οί Μητροπόλεις ή Μητροπολιτικοί Ναοί, άνΐκουν στις Μητροπόλεις καί έπιτρέπει τή σύνταξη καί μεταγραφή (μύ συμβολαιογραφικής) δηλώσεως Μητροπολίτη στό άρμόδιο ύποθηκοφυλακείο επ΄ όνόματι τής Μητροπόλεως ως ιδιοκτήτριας για τά άνωτέρω ακίνητα πού δέν έχουν νόμιμο τίτλο.

β) Τό άρθρο 7 του Ν. 3800/1957 (Α΄ 256), πού άναγνωρίζει άναδρομικώς τίς Ένορίες ως κυρί-

ες τῶν κτημάτων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού νέμονταν πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωση κάθε περιοχῆς καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν φέρουν νόμιμο τίτλο, ἐπειδὴ κατὰ τὸ ὀθωμανικὸ δίκαιο δὲν ὑφίσταντο ὡς νομικὰ πρόσωπα καὶ συντάσσεται σχετικῶς συμβολαιογραφικὴ δήλωση. Κατὰ τὶς νεώτερες διατάξεις τῶν ἄρθρων 32 παρ. 15 τοῦ Ν. 4495/2017 (Α' 167) καὶ 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014 (Α' 223), οἱ συμβολαιογραφικὲς δηλώσεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. 3800/1957 ὑπογράφονται ἀπὸ τὸν νόμιμο ἐκπρόσωπο τῆς Ἑνορίας καὶ ἐπίσης ἐπιτρέπονται καὶ γιὰ ἀκίνητα Μονῶν.

γ) Τὸ ἄρθρο 62 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 (Α' 146), πού προβλέπει τὴ μεταβίβαση σέ Μητρόπολη ἢ Ἑνορία μέ συμβολαιογραφικὴ δήλωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτιρίων, πού προορίζονται γιὰ τὴν ἐγκατάσταση γραφείων Μητροπόλεων ἢ Ἑνοριῶν ἢ γιὰ κατοικία Ἀρχιερέων ἢ Ἐφημερίων καὶ ἀνεγέρθηκαν ἢ ἀποκτήθηκαν μέσφ εἰσφορῶν Μονῶν καὶ Ναῶν ἢ ἐράνων ἢ εἰδικῶν φορολογιῶν, φερόμενων ἐπ' ὄνοματι φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων διάφορων τοῦ Δημοσίου.

δ) Τὸ ἄρθρο 47 παρ. 3.β τοῦ Ν. 590/1977 (Α' 146), ὅπως ἰσχύει, κατὰ τὸ ὁποῖο οἱ ὅποτεδήποτε συσταθεῖσες νέες Ἱερές Μητροπόλεις ἢ Ἑνορίες εἶναι καθολικοὶ διάδοχοι τῶν Μητροπόλεων, Ἑνοριῶν, παλαιῶν Ἐπισκοπῶν ἢ τέως ὀρθοδόξων χριστιανικῶν κοινοτήτων, ὡς πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀκίνητα πού ὑπάγονται στὴν ἐδαφικὴ περιφέρεια τῶν νέων Μητροπόλεων ἢ Ἑνοριῶν. Ὁ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἢ ἡ Ἑνορία προβαίνουν σέ σύνταξη συμβολαιογραφικῆς ἐκθέσεως ἀπογραφῆς τῶν παραπάνω ἀκινήτων πού μεταγράφονται/καταχωρίζονται ἀτελῶς. Οἱ ἀνωτέρω ἐκθέσεις ἀπογραφῆς δὲν ἀποτελοῦν μεταβιαστικὲς ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων πράξεις, συντάσσονται καὶ καταχωρίζονται χωρὶς φόρους, εἰσφορές, ἀμοιβές, δικαιώματα καὶ τέλη. Καθολικὴ διαδοχὴ συμβαίνει καὶ συντάσσεται ἐκθεση ἀπογραφῆς καὶ γιὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀκίνητα σέ περίπτωσι διαλύσεως, συγχωνεύσεως ἢ ἀνασυστάσεως Ἱερῶν Μονῶν ἢ συστάσεως

μετοχίου ἀπὸ διαλελυμένες ἢ ἐρημωθεῖσες Ἱερές Μονές ἢ προσαρτήσεως Ἱερῶν Ναῶν σέ ἐκκλησιαστικὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 ἢ μετατροπῆς Ἱεροῦ Ναοῦ σέ Ἱερά Μονή, ὅποτε καὶ συντάσσεται ἀπὸ τὸν ἐπιχώριο Μητροπολίτη ἐκθεση ἀπογραφῆς τῆς ἀκίνητης περιουσίας καὶ μεταγράφεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

ε) Τὸ ἄρθρο 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014 (Α' 223), πού θέσπισε τὴ διαπιστωτικὴ πράξη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἀποδευκτικὸ μέσο τοῦ χρόνου ἰδρύσεως Ἑνοριῶν καὶ Μονῶν, οἱ ὁποῖες ἰδρύθηκαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη ἰσχύος τοῦ Ν. 590/1977 χωρὶς νά ἔχει δημοσιευθεῖ διάταγμα ἰδρυτικὸ ἢ ἐγκριτικὸ τῆς ἰδρυτικῆς πράξεως στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ στὰ ἀκίνητα αὐτὰ ἀδιακρίτως, ἐφ' ὅσον ἀνήκουν σέ Μονές καὶ Ἑνορίες ἰδρυθεῖσες πρὸ τῆς 31.5.1977, ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 88 τοῦ ἀ.ν. 2200/1940 (Α' 42), 47 παρ. 3.β τοῦ Ν. 590/1977 (Α' 146), 7 τοῦ Ν. 3800/1957 (Α' 256), 2 παρ. 2 περ. ΙΓ' τοῦ Ν. 4030/2011 (Α' 249) (= ἤδη ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸ ἄρθρο 32 παρ. 15 τοῦ Ν. 4495/2017, Α' 167).

Συνεπῶς, ὡς πρὸς τὶς Ἱερές Μητροπόλεις καὶ Ἑνορίες Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν, ἡ νέα ρύθμιση ἐπιβεβαιώνει ὅτι καταργεῖται ἡ ἄχρι τοῦδε νομολογία περὶ τὴν ἀπόδειξη τῆς κυριότητος (ὅτι πρέπει νά παρουσιάσουν πρακτικὰ Ἐπιτροπῶν τοῦ Ν. 2508/1920 ἢ τοῦ Ν.Δ. τῆς 25.2.1926 πρὸς ἀπόδειξη τῆς κυριότητάς τους), συνεχίζουν νά ἰσχύουν οἱ νεώτερες τοῦ Ν. 2508/1920 διατάξεις (ἄρθρα 88 τοῦ ἀ.ν. 2200/1940 (Α' 42), 47 παρ. 3.β τοῦ Ν. 590/1977 (Α' 146), 7 τοῦ Ν. 3800/1957 (Α' 256), 2 παρ. 2 περ. ΙΓ' τοῦ Ν. 4030/2011 (Α' 249), πού ἤδη ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸ ἄρθρο 32 παρ. 15 τοῦ Ν. 4495/2017, Α' 167), ἐνῶ οἱ νόμοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἑνοριῶν, πού νέμονταν κατὰ τὴν ἔναρξη ἰσχύος τοῦ Ν. 2508/1920 ὑφιστάμενα τότε Ἐπισκοπεῖα καὶ Ἱερούς Ναούς, ὑποχρεοῦνται κατὰ τὴν ρητὴν διάταξη τοῦ τρίτου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 11Α τοῦ Ν. 2508/1920 νά συντάξουν συμβολαιογραφικὴ ἐκθεση ἀπογραφῆς τῶν ἀκινήτων τῶν Να-

ων τους και να υποβάλουν δηλώσεις κυριότητας των Ιερών Μητροπόλεων και Ένοριων στο Έλληνικό Κτηματολόγιο.

Έντολῃ καὶ Ἐξουσιοδοτήσῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Τὴν Κανονικὴν ταύτην Ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν πρὸς ἐνημέρωσιν ὑμῶν καὶ διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Έντολῃ καὶ Ἐξουσιοδοτήσῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3694
Ἀριθ. Ἀθῆναι, 26ῆς Αὐγούστου 2024
Διεκτ. 1719

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Κοινοποιήσις καθαιρέσεως κληρικῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»

Διὰ τοῦ παρόντος καὶ κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 493 καὶ 523/16.8.2024 ἐγγράφου τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι οἱ τέως: Πρεσβύτεροι Θεόδωρος Ἀλαμάνος, κληρικός τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Καναδᾶ, καὶ Μάρκος Μυνοζ, κληρικός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σικάγου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, διὰ τὰ εἰς ἃ ὑπέπεσον κανονικὰ παραπτώματα, καθυπεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῇ ἐσχάτῃ ποινῇ τῆς ἀπὸ τοῦ ὄν ἔφερον βαθμοῦ τῆς Ἱερωσύνης καθαιρέσεως καὶ ἐπανήχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν λαϊκῶν.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κατάργησης εκκλησιαστικού Ίδρυματος υπό τήν έπωνυμίαν: «Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμείον τής Ίεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας» (Φ.Ε.Κ. Β΄ 297/4.3.1976)

Άριθμ. 1517/1214

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας» μετά του Όργανισμού συστάσεως καί λειτουργίας αυτού (ΦΕΚ Β΄ 297/4.3.1976) καταργούνται.

Λαβούσα υπ΄ όψιν:

1. τά άρθρα 1 παρ. 4 καί 29 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί του Καταστατικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Έλλάδος» (Α΄ 146),

2. τάς υποχρεώσεις τής ποιμανούσης Έκκλησίας προς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, αί όποίαι άπορρέουν από τάς Εύαγγελικές έπιταγάς, τούς Ίερούς Κανόνας καί τούς Νόμους του Κράτους,

3. τήν υπ΄ αριθ. 403/5.4.2024 Πρότασιν καί τήν υπ΄ αριθ. 6/1.4.2024 Πράξιν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας κ. Είρηναίου,

4. τό υπ΄ αριθ. 2/29.3.2024 Πρακτικόν του Διοικητικού Συμβουλίου του Γενικού Φιλοπτώχου Ταμείου τής Ίεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας,

5. τήν υπ΄ αριθ. 481/13.5.2024 Γνωμοδότησιν τής Νομικής Ύπηρεσίας τής Έκκλησίας τής Έλλάδος καί

6. τήν από 3.6.2024 Απόφασιν τής Διαρκούς Ίεράς Συνόδου,

καταργεί τό εκκλησιαστικόν Ίδρυμα υπό τήν έπωνυμίαν «Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμείον τής Ίεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας» (ΦΕΚ Β΄ 297/4.3.1976), ως έξής:

Άρθρον 1

Τό διά τής υπ΄ αριθ. 120/1975/1.12.1975 Πράξεως του Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας συσταθέν εκκλησιαστικόν Ίδρυμα υπό τήν έπωνυμίαν «Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμείον τής Ίεράς Μητροπόλεως

Άρθρον 2

Πάσα κινητή καί άκίνητος περιουσία του καταργουμένου εκκλησιαστικού Ίδρυματος περιέρχεται εις τήν Ίεράν Μητρόπολιν Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας, τούς σκοπούς τής όποίας τό Ίδρυμα έπικουρεί, συμφώνως προς τό άρθρον 20 του ως άνω Κανονισμού καί τό άρθρον 29 παρ. 2 έδάφ. δ΄ του Ν. 590/1977.

Άρθρον 3

Ή ισχύς τής παρούσης άρχεται από τής δημοσιεύσεώς της εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως. Ή παρούσα Απόφασιν δημοσιεύεται καί εις τό επίσημον δελτίον τής Έκκλησίας τής Έλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 4

Από τήν παρούσαν Απόφασιν δέν προκαλείται δαπάνη εις βάρος του προϋπολογισμού του νομικού προσώπου τής Ίεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών καί Έορδαίας.

Ή Απόφασιν αύτη νά δημοσιευθῆ εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως καί εις τό επίσημον δελτίον τής Έκκλησίας τής Έλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άθηναι, 3.6.2024

† Ό Άθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ό Αρχιγραμματεύς

† Αρχιμ. Ίωάννης Καραμούζης

Κανονισμός συστάσεως καί λειτουργίας του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἔπωνυμία «Κεντρικόν Ταμεῖον Εὐποΐας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας»

Ἀριθμ. 1517/1304

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄
ΣΥΣΤΑΣΙΣ – ΕΔΡΑ – ΣΚΟΠΟΣ – ΠΟΡΟΙ – ΔΙΑΘΕΣΙΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. τὰ ἄρθρα 1 παρ. 4 καί 29 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α΄ 146),

2. τίς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους,

3. τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καί πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας,

4. τήν ὑπ' ἀριθ. 7/2.4.2024 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας κ. Εἰρηναίου,

5. τήν ὑπ' ἀριθ. 481/13.5.2024 γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί

6. τήν ἀπὸ 3.6.2024 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

συνιστᾷ Ἐκκλησιαστικόν Ἰδρυμα ὑπὸ τήν ἔπωνυμίαν «Κεντρικόν Ταμεῖον Εὐποΐας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας», ὡς ἐξῆς:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑ

«Κεντρικόν Ταμεῖον Εὐποΐας τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας»

Ἄρθρον 1

Σύστασις – Ἑδρα – Σφραγίς

1. Εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολιν Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας συστήνεται φιλανθρωπικόν ἐκκλησιαστικόν ἴδρυμα ὑπὸ τήν ἔπωνυμίαν: «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΥΠΟΪΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ» (ἐφ' ἐξῆς: «Κ.Τ.Ε.» ἢ «τὸ Ἰδρυμα»).

2. Εἰς τὰς διεθνεῖς συνεργασίας καί σχέσεις χρησιμοποιεῖται ἡ ἔπωνυμία: «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΥΠΟΪΑΣ ΤΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ».

3. Τὸ Ἰδρυμα λειτουργεῖ ὡς Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.), μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας, ἧς τὸ ἔργον ἐπικουρεῖ. Τὸ Κ.Τ.Ε. λειτουργεῖ ὡς ἐκκλησιαστικόν ἴδρυμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως (Ν.Π.Ι.Δ.), τελεῖ ὑπὸ τήν ἐποπτεῖαν καί τὸν ἔλεγχον αὐτῆς, εἶναι μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος καί ἔχει αὐτοτελεῖ διαχειρίσιν, ἥτοι μετ' αὐτοτελοῦς Ταμείου καί ἰδίου Ἀριθμοῦ Φορολογικοῦ Μητρώου (Α.Φ.Μ.). Ἡ ὀργάνωσις, ἡ διοίκησις, ἡ διαχείρισις καί ἡ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος διέπονται ἀπὸ τὸν παρόντα Κανονισμό.

4. Τὸ ἴδρυμα ἔχει ἔδραν εἰς τήν πόλιν τῆς Φλωρίνης, Τ.Κ.: 531 00, ὁδός: Μητροπόλεως ἀριθ.: 1. Ἐν περιπτώσει ἀλλαγῆς τῆς διευθύνσεως τῆς ἔδρας ἢ τοῦ κτιρίου στεγασέως του, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δέν θά ἀπαιτῆται τροποποίησις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

5. Τὸ Ἰδρυμα θά διαθέτῃ ἴδιον ΑΦΜ καί ἰδίαν σφραγίδα, ἔχουσαν δύο ἐπαλλήλους κύκλους καί

φέρουσαν εις τό κέντρον τόν Τίμιον Σταυρόν. Εις μέν τόν έξωτερικόν κύκλον αναγράφονται αί λέξεις «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ», εις δέ τόν έσωτερικόν αί λέξεις «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΥΠΟΙΪΑΣ».

6. Τό ίδρυμα μπορεί νά δημιουργή μονάδας διά τήν βελτίστην έξυπνότητα των σκοπών του πανταχού τής έδαφικής περιφερείας άρμοδιότητος τής 'Ιερās Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών καί 'Εορδαίας.

Άρθρον 2

Σκοπός

Σκοπός του Κ.Τ.Ε. είναι ή παροχή παντοειδούς βοήθειας εις άπόρους, μονίμως ή προσωρινώς διαμένοντας εις τήν ποιμαντικήν καί διοικητικήν περιοχήν τής 'Ιερās Μητροπόλεως. Ειδικότερον, παρέχονται:

α. 'Η δι' οίονδήποτε τρόπον οικονομική ένίσχυσις άπόρων οικογενειών καί άτομων, άκόμη καί μέ άπ' εύθείας πληρωμήν των βιοτικών άναγκών τους (μή περιοριστική αναφορά: Λογαριασμοί ήλεκτρικού ρεύματος, ύδατος, πάσης φύσεως εκπαιδευτικά έξοδα τέκνων κ.λπ.). β. 'Η ίατροφαρμακευτική ύποστήριξις άσθενών, ή διευκόλυνσις αυτών διά τήν είσαγωγήν των εις νοσηλευτικά ιδρύματα καί ή κατά τό δυνατόν κάλυψις δαπανών διά τά προβλήματα ύγείας, παρεχόμενη διά τό έξωτερικόν καί τό έσωτερικόν.

γ. 'Η άποφυλάκισις κρατουμένων δι' οικονομικά χρέη διά τής καταβολής των έξόδων καί ή προστασία των οικογενειών αυτών.

δ. 'Η οικονομική ένίσχυσις όρφανών ή άπόρων μαθητών, σπουδαστών, φοιτητών καί τέκνων πολυτέκνων οικογενειών.

ε. 'Η βράβευσις άριστούχων μαθητών καί φοιτητών, καί, ιδιαιτέρως, των τέκνων άπόρων ή πολυτέκνων οικογενειών.

στ. 'Η διανομή τροφίμων καί ρουχισμού, άλκιμη καί έν συνεργασία μετ' άλλων φορέων ή επιχειρήσεων.

ζ. 'Η όργάνωσις καί λειτουργία «σπιτιών άγάπης» (συσσιτίων), διά προσφοράς μερίδων φαγητού ήμερησίως εις άπόρους.

η. 'Η όργάνωσις καί λειτουργία «Παντοπωλείων Άλληλεγγύης».

θ. 'Η ένίσχυσις διά παροχής τακτικών βοηθημάτων εις νέους, κυρίως, ανθρώπους, όταν αί ύφιστάμεναι συνθήκαι (παρατεταμένη οικονομική ύφεσις καί

άνεργία) δέν είναι εύνοϊκαί προς δημιουργίαν καί επιβίωσιν νέων οικογενειών.

ι. 'Η ένίσχυσις άτομων πασχόντων ή χρηζόντων άνθρωπιστικής συνδρομής.

ια. 'Η ίδρυσις καί λειτουργία «τράπεζας» αίματος καθώς καί «τράπεζας» αίμοπεταλιών, διά τήν κάλυψιν άναγκών έν ανάγκη αδελφών.

ιβ. 'Η έκδοσις καί διάδοσις έντύπων καί έν γένει ή ύποστήριξις πνευματικών, φιλανθρωπικών καί πολιτιστικών έκδηλώσεων τής 'Ιερās Μητροπόλεως, των τυχόν φιλανθρωπικών ιδρυμάτων αυτής, ιδιαιτέρως δέ του διά τήν νεότητα κατηχητικού έργου αυτής. 'Η κάλυψις των δαπανών λειτουργίας του Ραδιοφωνικού Σταθμού (κατόπιν τής μεταβίβάσεως εις τό Κ.Τ.Ε. τής 19/10-3-2006 Ε.Σ.Ρ. βεβαιώσεως - άδειας λειτουργίας καί του σχετικού έξοπλισμού ύπό του 'Εκκλησιαστικού 'Ιδρύματος «Ραδιοφωνικός Σταθμός 'Ιερās Μητροπόλεως Φλωρίνης "Άγιος Χρυσόστομος"»), των άμοιβών τυχόν συνεργατών ή ύπαλλήλων καί των έξόδων των άπαιτούμενων διά τήν λειτουργίαν αυτού.

ιγ. 'Η οικονομική ένίσχυσις εις πληττομένους ύπό θεομηνίας ή σοβαράς άσθενείας αδελφούς ήμών.

ιδ. 'Η ύποστήριξις άλλων κοινωφελών προσπαθειών διαφόρων φιλανθρωπικών καί εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, σωματείων, συλλόγων καί άλλων φορέων, όπως καί ή οικονομική ένίσχυσις των φιλανθρωπικών καί εύαγών ιδρυμάτων, όλων των δράσεων αυτής, ως καί των άυτοτελών ύπηρεσιών τής 'Ιερās Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών καί 'Εορδαίας (μή περιοριστικά: όπως τό γηροκομείον, τό οίκοτροφείον, ή έξωτερική 'Ιεραποστολή κ.λπ.). 'Η ένίσχυσις αύτη δύναται νά επεκταθί καί εις ιδρύματα, άτινα πρόκειται νά συσταθούν ύπό τής 'Ιερās Μητροπόλεως έν τῷ μέλλοντι.

ιε. 'Η πνευματική καί οικονομική στήριξις 'Ιεραποστολών τής 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας έν τῷ έξωτερικῷ.

ιστ. 'Η κάλυψις των δαπανών λειτουργίας του Κ.Τ.Ε. καί ή άμοιβή τυχόν συνεργατών ή ύπαλλήλων, άπαιτούμενων διά τήν λειτουργίαν αυτού.

ιζ. 'Η κατά τό δυνατόν άντιμετώπισις των γενεσιουργών αιτίων του κοινωνικού αποκλεισμού καί τής πτωχείας.

ιη. Διά τήν επίτευξιν του έν λόγω σκοπού, τό Δ.Σ. του 'Ιδρύματος σέ συνεργασίαν μέ τό οικείον Μητροπολιτικόν Συμβούλιον δύναται νά έντάσση εις τό

Ἰδρυμα πρὸς διοίκησιν καὶ διαχειρίσιν πᾶσαν κινητὴν, ἀντικαταστατὴν ἢ μὴ, καὶ ἀκίνητον περιουσίαν, ἣτις ἔχει περιέλθῃ ἢ τυχόν πρόκειται νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας ἐκ δωρεῶν ἢ κληροδοσιῶν ἢ τινα ἑτέραν αἰτίαν, ἔχουσιν χαριστικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, διὰ τὴν βελτίστην ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 3

Πόροι – Διάθεσις

Πόροι τοῦ Κ.Τ.Ε. εἶναι: α. Ἐξ ἐπιχορηγήσεων διαφόρων φορέων, Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας, Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων, Ἱερῶν Ναῶν, Ἱερῶν Μονῶν, πάσης φύσεως ἑταιρειῶν καὶ μὴ κερδοσκοπικῶν ἑταιρειῶν. β. Αἱ αὐτοπροαίρετοι προσφερόμεναι εἰσφοραὶ ἐκ τῶν ἱεροπραξιῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν. γ. Αἱ δωρεαὶ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων. δ. Τὸ προϊόν ἐκ τῆς διενεργείας εἰδικῶν ἐράνων καὶ δισκοφοριῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν ὑπὲρ τοῦ Κ.Τ.Ε. ε. Ἄπασα προσφορά – δωρεὰ ἰδιωτῶν, νομικῶν προσώπων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, κληρονομίαι, κληροδοσίαι καὶ τόκοι καταθέσεων. στ. Ἡ διενεργουμένη ἐν Ἱεροῖς Ναοῖς δισκοφορία ἐν περιπτώσει ἐκτάκτων ἀναγκῶν ἢ περιστατικῶν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν συγκεκριμένου σκοποῦ φιλανθρωπίας. ζ. Τὰ ἔσοδα τοῦ ἐτησίου προαιρετικοῦ «Ἐράνου Ἀγάπης» τῆς περιφέρειας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας. η. Ἐκαστον ἕτερον ἔσοδον προερχόμενον ἐκ νομίμου καὶ χρηστῆς πηγῆς. θ. Τυχόν κρατικά ἐπιχορηγήσεις ἢ ἐπιδοτήσεις ἐκ προγραμμάτων καταπολεμήσεως τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς ἐνδείας. Οἱ πόροι διατίθενται διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος, ὅπως οὗτοι περιγράφονται καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καὶ μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ εἰς τὰ προσωπικά δεδομένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ – ΒΙΒΛΙΑ – ΘΕΣΕΙΣ – ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἄρθρον 4

Διοίκησις

α. Τὸ Κ.Τ.Ε. διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, ὡς Προέδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἥτοι ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Πρωτοσυγγέλλου ἢ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ

Ἐπιτρόπου, καὶ ἐκ τεσσάρων μελῶν, κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, ἅτινα διορίζονται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου. Διὰ τὴν διενέργειαν πράξεων οικονομικοῦ ἢ συναλλακτικοῦ χαρακτήρος ἐκ μέρους τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ ἢ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ εἰδικῶν Συμβολαιογραφικῶν Πληρεξούσιον τοῦ Προέδρου. β. Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. ὀρίζονται ἐπὶ τριετῆ θητεία, δυνάμει νὰ ἐπαναδιορισθοῦν. Ἐκλιπόντα, παραιτούμενα ἢ παύομενα μέλη τοῦ Δ.Σ. ἀντικαθίστανται ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου. γ. Μέλη ἀπουσιάζοντα ἀδικαιολογήτως ἐκ τριῶν (3) διαδοχικῶν συνεδριάσεων τοῦ Δ.Σ. ἢ μὴ ἔχοντα ἐχεμύθειαν διὰ τὰ προσωπικά δεδομένα τῶν ὑπὸ τοῦ Κ.Τ.Ε. βοηθημένων παύονται καὶ ἀντικαθίστανται ὑπὸ τοῦ Προέδρου. δ. Κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Προέδρου καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ ἀντικαθίσταται μέλος τοῦ Δ.Σ. καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ. ε. Τὸ Δ.Σ. συνεδριάζει τακτικῶς ἢ ἐκτάκτως, κατόπιν ἀποχρῶντος λόγου, προσκλήσεως τοῦ Προέδρου ἢ αἰτήσεως δύο τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ. στ. Τὸ Δ.Σ. εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται τὰ τρία ἐκ τῶν πέντε μελῶν αὐτοῦ. Ἀποφασίζει κατὰ πλειοψηφίαν· ἐν περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου. ζ. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ μέλους τοῦ Δ.Σ. παρέχεται ἐθελοντικῶς καὶ ἀμισθί, ὡς τιμητικὴ ἐκκλησιαστικὴ διακονία.

Ἄρθρον 5

Ἀρμοδιότητες Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Τὸ Δ.Σ. ἀποφασίζει περὶ παντός θέματος ἀφορῶντος εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Κ.Τ.Ε. Εἰδικότερον: α. Μελετᾷ τρόπους καὶ ἀποφασίζει περὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν βελτίστην ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ Κ.Τ.Ε. β. Διαχειρίζεται τὴν τυχούσαν περιουσίαν τοῦ Κ.Τ.Ε. γ. Καταρτίζει καὶ ψηφίζει τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον ἐκάστου ἔτους καὶ ἀπολογισμόν τοῦ Κ.Τ.Ε. κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἐκάστου ἔτους καὶ ὑποβάλλει τούτους πρὸς ἔγκρισιν. δ. Ἀσκεῖ τὴν ἐποπτεῖαν διὰ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ ἐφ' ὅλης τῆς λειτουργίας τοῦ Κ.Τ.Ε. καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ. ε. Τηρεῖ τὰ προβλεπόμενα διὰ τὸ ἀρχεῖον τοῦ Κ.Τ.Ε. βιβλία, εἴτε χειρογράφως, εἴτε ἠλεκτρονικῶς. στ. Δύναται νὰ ἐξουσιοδοτῇ τὸν Πρόεδρον διὰ τὴν παροχὴν ἐκτάκτων οικονομικῶν ἐνισχύσεων εἰς ἰδιώτας, φιλανθρωπικά ἰδρύματα ἢ ἄλλους φορεῖς μέχρι

χρηματικού μηνιαίου ποσού των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000,00 €), όριζομένου καθ' εξαμήνον, αναλόγως προς την οικονομική κατάσταση του Κ.Τ.Ε.

Άρθρον 6

Άρμοδιότητες Προέδρου

Ο Πρόεδρος του Δ.Σ. του Κ.Τ.Ε: α. Εκπροσωπεί τό Κ.Τ.Ε. καί τά παραρτήματα αὐτοῦ εἰς ἅσας ἔννομον σχέσιν αὐτῶν ἔναντι πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας. β. Διορίζει τόν Ὑπεύθυνον, τόν Ταμίαν, τόν Γραμματέα καί τόν Λογιστήν τοῦ Κ.Τ.Ε. Τά καθήκοντα τούτων εἶναι δυνατόν νά ἀσκῶνται, ἐλλείψει δέ προσωπικοῦ, καί ὑφ' ἑνός μόνον προσώπου. γ. Διορίζει τό Διοικητικόν Συμβούλιον. δ. Ἀσκεῖ τήν ἐποπτεῖαν ἐπί τοῦ Κ.Τ.Ε., ἤτοι ἐπί τῆς ὀργανώσεως, διοικήσεως, λειτουργίας, διαχειρίσεως καί ἀξιοποιήσεως ἐν γένει τῶν περιουσιακῶν στοιχείων καί διαθέσεως τῶν πόρων τοῦ Ταμείου, συντονίζει τά μέλη τοῦ Δ.Σ. διά τήν ὑλοποίησιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ταμείου. Ἐκπροσωπεί τό Ταμεῖον ἐνώπιον πάσης Διοικητικῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καί οἰασδήποτε ἄλλης ἀρχῆς καί εἰς ἀπάσας τὰς σχέσεις μετ' ἄλλης ἰδρυμάτων, ὀργανισμῶν, νομικῶν τε καί φυσικῶν προσώπων, λαμβάνει γνῶσιν ἀπάντων τῶν εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων ἐγγράφων τοῦ Ἰδρύματος καί ὑπογράφει ἅσας τήν ἀλληλογραφίαν, τά οικονομικῆς φύσεως ἔγγραφα καί τά συμβόλαια. ε. Συγκαλεῖ εἰς συνεδρίασιν τό Δ.Σ. τοῦ Κ.Τ.Ε. τακτικῶς καί ἐκτάκτως, ὡς ἀνάγκη παρουσιάζεται ἀνάγκη, καταρτίζει τόν πίνακα τῶν πρὸς συζήτηση θεμάτων καί διευθύνει τὰς συζητήσεις. στ. Ἀποφασίζει περὶ παντός ἀνακύπτοντος θέματος μὴ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας καί τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. ζ. Τόν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ, ἤτοι ὁ ἐκάστοτε Πρωτοσύγκελλος ἢ Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος, ἢ ἐν ἐξαιρετικῇ περιπτώσει ἕτερον μέλος τοῦ Δ.Σ., ἀποκλειστικῶς μόνον διά μίαν συνεδρίαν.

Άρθρον 7

Τηρούμενα βιβλία

α. Τό Κ.Τ.Ε. τηρεῖ τά ἀκόλουθα βιβλία: 1. Βιβλίον Πράξεων τοῦ Δ.Σ. 2. Βιβλίον Ταμείου. 3. Βιβλίον κινήσεως καί ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Κ.Τ.Ε. 4. Γραμμάτια Εἰσπράξεων καί Ἐντάλματα Πληρωμῶν. 5. Βιβλίον ἀρχείου τῶν βοηθημένων ἀπόρων. β. Τά βιβλία τηροῦνται ὑπὸ τοῦ Γραμματέως, τοῦ Ταμίου καί τοῦ Λογιστοῦ τοῦ Κ.Τ.Ε. Τά προβλεπόμενα διά τό ἀρχεῖον

τοῦ Κ.Τ.Ε. βιβλία τηροῦνται εἴτε χειρογράφως εἴτε ἠλεκτρονικῶς, μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ καί ἄνευ δυνατότητος ἐπεξεργασίας τῶν προσωπικῶν δεδομένων.

Άρθρον 8

Καθήκοντα Γραμματέως – Ταμίου – Λογιστοῦ

Ο Σεβασμιώτατος Πρόεδρος τοῦ Κ.Τ.Ε. διορίζει τόν Γραμματέα, τόν Ταμίαν καί τόν Λογιστήν τοῦ Ἰδρύματος. Ἐλλείψει προσωπικοῦ, κατὰ τό ἄρθρον 6, παρ. Β' τοῦ παρόντος, τά καθήκοντα τούτων δύνανται νά ἀνατεθοῦν εἰς ἕνα μόνον πρόσωπον. Τά καθήκοντα ὀρίζονται ὡς ἐξῆς: α. Τηρεῖ τά ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παρόντος προβλεπόμενα βιβλία ἀρχείου τοῦ Κ.Τ.Ε. β. Διενεργεῖ ἀπάσας τὰς εἰσπράξεις καί πληρωμὰς τοῦ Κ.Τ.Ε. κατὰ τὰς προβλεπομένας νομίμους διαδικασίας. γ. Διακινεῖ τήν ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἰδρύματος, θέτει αὐτήν ὑπ' ὄψιν τοῦ Προέδρου καί φυλάσσει τό ἀρχεῖον καί τήν σφραγίδα τοῦ Ἰδρύματος. δ. Ἐκ τῶν πραγματοποιούμενων ἐσόδων κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας του διά τὰς τρεχοῦσας ἀνάγκας μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000,00 €) κατὰ μήνα καί καταθέτει τά ὑπόλοιπα εἰς λογαριασμόν ἀνεγνωρισμένης Τραπεζῆς ἢ ἄλλου πιστωτικοῦ ἰδρύματος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κ.Τ.Ε. ε. Δι' ἐκάστην ἀνάληψιν ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ αὐτοῦ μέχρι μὲν τοῦ ποσοῦ τῶν δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000,00 €) δύνανται νά πραγματοποιηθῶν δι' ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Προέδρου, διά πᾶν δέ ποσόν ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000,00 €) ἀπαιτεῖται πράξις – ἐξουσιοδότησις ὑπὸ τοῦ Δ.Σ., ἐξουσιοδοτούσα τόν Ταμίαν. Ἀκριβῆ ἀντίγραφα τούτων τῶν ἐξουσιοδοτήσεων, ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ Προέδρου, κατατίθενται εἰς τήν Τράπεζαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρον 9

1. Τό Ἰδρυμα ἀποτελεῖ Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἄχρι τῆς σήμερον καί διαθέτει ἀποκλειστικόν Α.Φ.Μ., ἐνῶ ἀσκεῖ πράξεις αὐτοτελοῦς διαχειρίσεως. 2. Ἐκαστον θέμα ἀναφερόμενον εἰς τήν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος καί μὴ συμπεριλαμβανόμενον εἰς τόν παρόντα κανονισμόν, ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. καί συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυοῦσας δι' ἐκάστην περίπτωσιν διατάξεις.

Άρθρον 10

1. Ο παρών κανονισμός τροποποιείται υπό της Διαρκούς Ίερας Συνόδου κατόπιν απόφασεως του Δ.Σ. του Ίδρύματος, δι' ἧς τὴν λήψιν καθίσταται ἀπαραίτητος ἡ ψήφος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας, ὡς Προέδρου. 2. Τὸ παρὸν Ἰδρυμα καταργεῖται δι' ἀποφάσεως τῆς Διαρκούς Ίερας Συνόδου κατόπιν αιτιολογημένης ἀπόφασης τοῦ Δ.Σ. αὐτοῦ, δι' ἧς τὴν λήψιν καθίσταται ἀπαραίτητος ἡ ψήφος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας, ὡς Προέδρου. Εἰς ἐκάστην περίπτωσιν καταργήσεως τοῦ Ίδρύματος, ἅπαν κινήτων ἢ ἀκίνητων περιουσιακῶν αὐτοῦ στοιχεῖον ὡς δὲ καὶ ἅπαν δικαίωμα καὶ ἅπανα ἀξίωσις αὐτοῦ, περιέρχονται αὐτοδικαίως καὶ ἀμέσως εἰς τὸ Νομικόν Πρόσωπον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φλωρίνης Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας.

Άρθρον 11

Ὁ παρὼν Κανονισμός ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Άρθρον 12

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ίερας Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη νά δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἀθῆναι, 3.6.2024

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Αναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 15.7.2024

Κανονισμός συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ίδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ – ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ»

Ἄριθμ. 1386/1037

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. τὰ ἄρθρα 1 παρ. 4 καὶ 29 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146),

2. τὶς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπὸ τὶς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους,

3. τὶς ὑφιστάμενες κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκες τῆς Ίερας Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας,

4. τὴν ὑπ' ἀριθ. 161/28.3.2024 πρότασις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονος,

5. τὴν ὑπ' ἀριθ. 478/24.4.2024 γνωμοδότησις τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ίερας Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ

6. τὴν ἀπὸ 15.5.2024 Ἀπόφασις τῆς Διαρκούς Ίερας Συνόδου,

συνιστᾷ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ – ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ», ὡς ἐξῆς:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΙΑ
«ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ – ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ»

Άρθρο 1

ΣΥΣΤΑΣΙΣ – ΕΠΩΝΥΜΙΑ - ΕΔΡΑ

Ίδρύεται στην Ίερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας Έκκλησιαστικό Ίδρυμα με τη μορφή νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, με έδρα την πόλη της Βεροίας Νομού Ήμαθίας και έπωνυμία «ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ - ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ».

Η διάρκεια του Ίδρύματος όριζεται εις τό διηκεές και γιά όσα χρόνια αυτό έκπληρώνει τούς σκοπούς και ύλοποιεί τίς δραστηριότητές του.

Μέ απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου μπορούν νά ίδρυθοούν παραρτήματα σέ πόλεις και ένορίες της Ίεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας και στην όποία θά καθορίζεται ή λειτουργία τους.

Άρθρο 2

ΣΚΟΠΟΣ

Οί σκοποί καθώς και οί στόχοι του Ίδρύματος είναι άποκλειστικά φιλανθρωπικοί, κοινωφελείς, πνευματικοί και άλληλοβοήθειας.

Ειδικότερα:

1. Η σίτιση άπόρων πολιτών της εύρύτερης πόλεως Ναούσης της Ίεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας.

Γιά τόν σκοπό αυτό όλοκληρώθηκε ή ίδρυση και λειτουργία τράπεζας, μαγειρείου και λοιπών χώρων (γραφείο, άποθηκευτικοί χώροι, WC κ.λπ.), βάσει τών κανόνων που επιβάλλουν οί ισχύουσες ύγειονομικές διατάξεις, προκειμένου νά σιτίζονται καθημερινά άναξιοπαθόντες και άποροι. Επίσης, τό Ίδρυμα θά άποστέλλει κατ' οίκον φαγητό σέ άδυνάτους πρός μετακίνηση.

2. Η συνεργασία με κάθε δημόσιο ή ιδιωτικό φορέα (Δήμο, Έρυθρό Σταυρό, Περιφέρεια κ.λπ.) γιά τήν ύλοποίηση τών σκοπών του Ίδρύματος.

3. Η εύαισθητοποίηση τών κατοίκων της Ίεράς Μητροπόλεως σέ φιλανθρωπικά θέματα, καθώς και σέ θέματα άλληλοβοήθειας και άλληλοϋποστήριξης.

4. Η συμμετοχή του Ίδρύματος σέ Έθνικά και Ευρωπαϊκά προγράμματα.

5. Η διοργάνωση πολιτιστικών και καλλιτεχνικών έκδηλώσεων φιλανθρωπικού και κοινωνικού περιεχομένου.

6. Η δυνατότητα οικονομικής ένίσχυσης άναξιοπαθόντων.

7. Κάθε άλλη συναφής δραστηριότητα, που είναι άναγκαία ή ύποστηρικτική γιά τήν ύλοποίηση τών παραπάνω σκοπών.

Άρθρο 3

ΕΔΡΑ

Έδρα του Ίδρύματος όριζεται ή Βέροια και ειδικότερα τό κτήριο επί της όδου Μητροπόλεως άρ. 30. Τό Ίδρυμα στεγάζεται στό νεόδημο κτιριακό συγκρότημα του Ίερού Ναού Αγίου Γεωργίου Ναούσης, τό όποίο παραχωρείται με έγκριτική άπόφαση του Μητροπολιτικού Συμβουλίου της Ίεράς Μητροπόλεως.

Άρθρο 4

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τό Ίδρυμα τελεί υπό τήν άμεση έποπτεία και τόν έλεγχο της Ίεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας και διοικείται άπό πενταμελές Διοικητικό Συμβούλιο άπαρτιζόμενο άπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη (ή τόν ύπ' εκείνου όριζόμενο άναπληρωτή Ίερέα) ως Πρόεδρο, τόν Αντιπρόεδρο και τρία μέλη, με καθήκοντα Γραμματέα, Ταμία και Άποθηκάρου, οί όποιοι διορίζονται με άπόφαση του Μητροπολίτη.

Η θητεία του Διοικητικού Συμβουλίου όριζεται τριετής, πλην όμως ό Μητροπολίτης θά μπορεί νά άντικαταστήσει όποιοδήποτε άπό τά παραπάνω μέλη πρό της λήξεως της θητείας.

Η προσφορά τών μελών του Διοικητικού Συμβουλίου είναι έθελοντική και άμισθη.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο μπορεί νά διορίζει με επικύρωση και σχετικό διοριστήριο του Μητροπολίτη, πολίτες (άνδρες και γυναίκες) οί όποιοι θά προσφέρουν έθελοντικά τίς ύπηρεσίες τους.

Τό Δ. Σ. συνέρχεται τακτικά μία φορά τόν μήνα, μετά άπό πρόσκληση του Προέδρου, έκτάκτως όποτεδήποτε κριθεί άναγκαίο άπό τόν Πρόεδρο.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο βρίσκεται σέ άπαρτία όταν οί παρόντες είναι περισσότεροι τών άπόντων. Οί άποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου λαμβάνονται κατά πλειοψηφία και σέ περίπτωση ίσοψηφίας ύπερισχύει ή ψηφος του Προέδρου.

Τά Πρακτικά τών Συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου διαβάζονται στην άμέσως έπομένη Συνεδρίαση και ύπογράφονται άπό τά μέλη του Δ.Σ.

Άρθρο 5

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Τό Διοικητικό Συμβούλιο αποφασίζει:

1. Για τόν οργανισμό έσωτερικής ύπηρεσίας καί τών ειδικών κανονισμών λειτουργίας του Συσσιτίου.
2. Για τόν προϋπολογισμό, ίσολογισμό καί άπολογισμό.
3. Για τήν πρόσληψη του κάθε φύσης προσωπικού καί τίς τυχόν άποδοχές τους.
4. Για τήν άποδοχή κληρονομιών, κληροδοσιών καί δωρεών.
5. Τό Διοικητικό Συμβούλιο έχει τή διοίκηση του Ίδρύματος καί τήν έκπροσώπησή του. Τό Διοικητικό Συμβούλιο έκπροσωπεί τό Ίδρυμα δικαστικά καί έξώδικα, ένώπιον τών τρίτων ή τών κρατικών Αρχών, έχει δε τή δυνατότητα νά χορηγεί έξουσιοδότηση σε μέλη του ή καί τρίτους για τή διενέργεια συγκεκριμένων πράξεων.

Άρθρο 6

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΕΛΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ό Πρόεδρος συγκαλεί τό Διοικητικό Συμβούλιο, έκπροσωπεί τό νομικό πρόσωπο καί άσκει κάθε τρέχουσα διοίκηση καί διαχείριση τής περιουσίας, δυνάμενος νά άντιπροσωπεύεται προς τουτο με ειδική άνάθεση από τόν Άντιπρόεδρο.

Υπογράφει κάθε σύμβαση, διεξάγει μαζί με τόν Γραμματέα τήν άλληλογραφία, παρακολουθεί καί έλέγχει τά οικονομικά του Ίδρύματος, υπογράφει με τόν Ταμία τά γραμμάτια είσπραξης, τά έντάλματα πληρωμών καί τίς έπιταγές.

Άποφασίζει τήν άνάθεση άρμοδιοτήτων στον Άντιπρόεδρο ή τόν Γραμματέα.

Ό Άντιπρόεδρος αναπληρώνει τόν Πρόεδρο, κωλύομενο ή άπουσιάζοντα.

Ό Γραμματέας έχει τήν ευθύνη τής γραμματειακής ύποστήριξης, φυλάττει τό αρχείο καί τή σφραγίδα, τηρεί τά πρακτικά τών Συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου, διεξάγει τήν άλληλογραφία τηρώντας τό Πρωτόκολλο άλληλογραφίας καί υπογράφει κατ' έντολήν του Προέδρου έξερχόμενα έγγραφα. Φροντίζει για τήν προβολή του έργου του Ίδρύματος προς τά Μ.Μ.Ε.

Ό Ταμίας είναι υπεύθυνος για τήν οικονομική διαχείριση, διαχειρίζεται τήν περιουσία του Ίδρύματος, είναι υπόλογος έναντι του Προέδρου καί του Διοι-

κητικού Συμβουλίου καί τηρεί όλα τά σχετικά βιβλία τής διαχείρισης.

Δύναται νά έχει στή διαχείρισή του ποσό έως τριακοσίων (300) ευρώ.

Κατόπιν γραπτής συναινέσεως του Προέδρου ή προεγκρίσεως του Δ.Σ., πραγματοποιεί καταθέσεις-άναλήψεις μετρητών στον τραπεζικό λογαριασμό του Ν.Π.Ι.Δ., έκδοση έπιταγών, έντολή κάθε είδους μεταφοράς, όπισθογράφηση έπιταγών, είσπραξη εισερχομένων έμβασμάτων, λήψη δανείων καί χρήση πιστώσεων, καθώς καί είσπράξεις από Δήμους, Όργανισμούς Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., έπιχειρήσεις, από κάθε φυσικό καί νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου καί από κάθε άλλη πηγή. Κατόπιν γραπτής συναινέσεως του Προέδρου ή προεγκρίσεως του Δ.Σ. δύναται νά διενεργεί τραπεζικές συναλλαγές διαδικτυακάς.

Ό Ταμίας υπογράφει μαζί με τόν Πρόεδρο τά Γραμμάτια Είσπραξης, τά Έντάλματα Πληρωμών καί τό Βιβλίο Ταμείου, τά όποια πρό τής χρήσεώς τους θεωρούνται καί σφραγίζονται από τήν Ίερά Μητρόπολη.

Όικονομικό έτος όρίζεται ή χρονική περίοδος από τήν 1η Ίανουαρίου μέχρι τήν 31η Δεκεμβρίου κάθε έτους.

Ό Ταμίας συντάσσει τόν προϋπολογισμό καί τόν ίσολογισμό του Ίδρύματος. Τόν Ταμία σε περίπτωση άπουσίας ή κωλύματος αναπληρώνει ό Γραμματέας.

Ό Άποθηκάριος είναι υπεύθυνος για τή διαχείριση τών εισερχομένων καί έξερχομένων προϊόντων καί ειδών στήν άποθήκη, τήν ύγιεινή φύλαξη τους καί τήν έκδοση ειδικού έντύπου δωρεών σε είδος. Τηρεί σχολαστικά τό Βιβλίο Άποθήκης.

Άρθρο 7

ΠΟΡΟΙ

Τό Ίδρυμα έχει οικονομικούς πόρους (έσοδα) από τίς ακόλουθες πηγές:

1. Έπιχορηγήσεις καί δωρεές από τήν Ίερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, τούς Ίερούς Ναούς, τό Δημόσιο, Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου ή Ίδιωτικού Δικαίου ή φυσικά πρόσωπα.

2. Έσοδα από Έράνους, περιφορά δίσκου στους Ίερούς Ναούς, καθώς καί από ιδιωτικές Θείες Λειτουργίες.

3. Χρηματοδοτήσεις από τήν έγκριση προγραμμάτων που υποβάλλονται στήν Ευρωπαϊκή Ένωση, σε διάφορους διεθνείς οργανισμούς καί σε φορείς του Δημοσίου καί Ν.Π. Δημοσίου ή Ίδιωτικού Δικαίου.

4. Έσοδα από καλλιτεχνικές εκδηλώσεις και δραστηριότητες, καθώς επίσης από απογευματινές εκδηλώσεις, συνεστιάσεις, λαχειοφόρους κ.λπ.

5. Έσοδα από την καταβολή συνδρομών.

6. Κληρονομίες, κληροδοτήματα.

7. Έκτακτες δωρεές πολιτών που θα κατατίθενται σε τραπεζικό λογαριασμό, κατόπιν σχετικών αποφάσεων και ανακοινώσεων του Ίδρύματος, για συγκεκριμένους σκοπούς και δράσεις.

8. Κάθε άλλο νόμιμο τρόπο.

Άρθρο 8 ΒΙΒΛΙΑ

Τά Βιβλία που θα τηρεί τό Ίδρυμα είναι:

α) Βιβλίο Πρακτικών του Διοικητικού Συμβουλίου,

β) Βιβλίο Ταμείου,

γ) Γραμμάτια Εϊσπραξης και Έντάλματα Πληρωμών,

δ) Πρωτόκολλο Άλληλογραφίας,

ε) Βιβλίο Αποθήκης,

στ) Βιβλίο Περιουσίας, καθώς και κάθε άλλο Βιβλίο που προβλέπεται από τον νόμο.

Άρθρο 9 ΔΙΑΛΥΣΗ

Τό Ίδρυμα διαλύεται με απόφαση της Διαρκούς Ίερᾶς Συνόδου κατόπιν προτάσεως του Μητροπολίτου και σχετικής εισηγήσεως του Δ.Σ. του Ίδρύματος. Σε περίπτωση διάλυσης του Ίδρύματος, όλη του ή περιουσία καθώς και όλες οι καταθέσεις περιέρχονται στην Ί. Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης & Καμπανίας και θα διατεθούν για τούς σκοπούς του Φιλοπτώχου Ταμείου.

Άρθρο 10 ΕΟΡΤΗ

Τό Ίδρυμα καθιερώνει την 8η Σεπτεμβρίου (Γενέθλιο της Θεοτόκου) ως ημέρα έορτής.

Άρθρο 11 ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Τό Ίδρυμα έχει σφραγίδα κυκλική, που φέρει σε δύο σειρές εξωτερικά την έπωνυμία «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ» έσωτερικά «ΣΥΣΣΙΤΙΟ - ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ» και στο κέντρο αυτής την εικόνα της Παναγίας της Γαλακτοτροφούσας.

Άρθρο 12 ΔΑΠΑΝΗ

Μέ τον παρόντα Κανονισμό δέν προκαλείται πρόσθετη δαπάνη σε βάρος του Προϋπολογισμού της Ίερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας.

Άρθρο 13 ΕΝΑΡΞΗ ΙΣΧΥΟΣ

Ή ισχύς του παρόντος Κανονισμού αρχίζει από τή δημοσίευση αυτού στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Ή απόφαση αυτή νά δημοσιευθει στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως και στο επίσημο δελτίο της Έκκλησίας της Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άθήναι, 15.5.2024

† Ό Αθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
Ό Αρχιγραμματεύς
† Αρχιμ. Ίωάννης Καραμούζης

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ίερά Μητρόπολις Ίωαννίνων

Έχοντες υπ' όψιν τās διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Κατασταστικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος» ως και τās διατάξεις τών άρθρων 4 έως 7 και 20 του υπ' αριθ. 305/2018 Κανονισμού τής Ίεράς Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος «Περί Έφημερίων και διακόνων» και ίνα προβώμεν εις ανάκηρυξιν ύποψηφίων πρός πλήρωσιν τών κενών έφημεριακών και διακονικών θέσεων τών Ίερών Ναών:

- 1) Αγίου Γεωργίου, ένορίας Άετορράχης Ίωαννίνων
- 2) Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, ένορίας Άναργύρων Ίωαννίνων
- 3) Αγίου Νικολάου, ένορίας Άνωγειού Ίωαννίνων
- 4) Αγίου Γεωργίου, ένορίας Βλαχατάνου Ίωαννίνων
- 5) Αγίου Δημητρίου, ένορίας Γορίτσας Ίωαννίνων
- 6) Προφήτου Ηλιού, ένορίας Δαφνούλας Ίωαννίνων
- 7) Αγίου Νικολάου, ένορίας Δραγοψίδας Ίωαννίνων
- 8) Αγίου Παντελεήμονος, ένορίας Δροσοχωρίου Ίωαννίνων
- 9) Αγίας Τριάδος, ένορίας Έλληνικού Ίωαννίνων
- 10) Παμμεγίστων Ταξιαρχών, ένορίας Κρυόβρυσης Ίωαννίνων
- 11) Γεννήσεως τής Θεοτόκου, ένορίας Κρυφοβού Ίωαννίνων
- 12) Αγίου Γεωργίου, ένορίας Λιγκιάδων Ίωαννίνων
- 13) Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, ένορίας Μάζιας Ίωαννίνων
- 14) Αγίου Νικολάου, ένορίας Γαρδικίου Ίωαννίνων
- 15) Αγίας Κυριακής, ένορίας Πολυγύρου Ίωαννίνων
- 16) Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, ένορίας Ραβενίων Ίωαννίνων
- 17) Αγίου Βασιλείου, ένορίας Σιστρουνίου Ίωαννίνων
- 18) Αγίου Γεωργίου, ένορίας Σουλοπούλου Ίωαννίνων
- 19) Αγίας Τριάδος, ένορίας Φανερωμένης Ίωαννίνων
- 20) Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, ένορίας Ψήνας Ίωαννίνων

καλούμεν τούς βουλομένους ίνα καταλάβωσι τās Έφημεριακάς και Διακονικάς ταύτας θέσεις και έχοντας τά υπό του υπ' αριθ. 305/2018 Κανονισμού «Περί Έφημερίων και Διακόνων» προβλεπόμενα κανο-

νικά και νόμιμα προσόντα, όπως έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης ύποβάλωσιν ήμίν τά νενομισμένα δικαιολογητικά διά τά περαιτέρω..

Έν Ίωαννίνοις, τή 27η Ίουλίου 2024

† Ό Ίωαννίνων ΜΑΞΙΜΟΣ

Άναρτήθηκε στήν ιστοσελίδα τής Έκκλησίας τής Ελλάδος τίν 15.7.2024

Ίερά Μητρόπολις Κεφαλληνίας

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τās διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος» και 2) τών άρθρων 4-7 του υπ' αριθμ. 305/2018 Κανονισμού τής Ίεράς Συνόδου «Περί Έφημερίων και Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τās κενάς όργανικάς Έφημεριακάς θέσεις τών Ίερών Ναών:

- 1) Ί. Ν. Άγ. Νικολάου Ένορίας Διβρατών,
- 2) Ί. Ν. Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ένορίας Φερεντινάτων,
- 3) Ί. Ν. Γενεσίου τής Θεοτόκου Ένορίας Φισκάρδου, και
- 4) Ί. Ν. Κοιμήσεως τής Θεοτόκου Ένορίας Μαυράτων τής καθ' ήμάς Ί. Μητροπόλεως,

καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τά κανονικά και νόμιμα προσόντα, όπως έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης, ύποβάλωσιν ήμίν τά άπαιτούμενα δικαιολογητικά διά τήν κατάληψιν τών άνωτέρω κενών θέσεων.

Έν Άργοστολίω τή 5.07.2024

† Ό Κεφαλληνίας ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Άναρτήθηκε στήν ιστοσελίδα τής Έκκλησίας τής Ελλάδος τίν 15.7.2024

**Ίερά Μητρόπολις Ίερισσοῦ,
Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου να πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ:

Κοιμήσεως Θεοτόκου Ριζῶν,

καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Ἀρναίᾳ τῆ 3ῃ Ἰουλίου 2024

†Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος τίν 15.7.2024*

Ίερά Μητρόπολις Παροναξίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις:

- α) Τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν.590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,
- β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 - 7 καί 20 τοῦ 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» καί
- γ) Τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί ὀργανώσεως καί διαρθρώσεως τῶν Ἑνοριῶν καί τῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Παροναξίας» (Φ.Ε.Κ. 482/Β'/17.2.2020), ὡς διωρθώθη διὰ τοῦ Φ.Ε.Κ. 1129/Β'/2.4.2020, προκειμένου να πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ:

Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Κορωνίδος (Κωμιακῆς) Νάξου

καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Νάξῳ τῆ 16ῃ Ἰουλίου 2024

†Ὁ Παροναξίας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος τίν 31.7.2024*

**Ίερά Μητρόπολις Νικοπόλεως
καί Πρεβέζης**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38, παράγρ. 2, τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146/ Α'/31.5.1977) καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/ Α'/22.8.2018), προκειμένου να πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας:

Κοιμήσεως Θεοτόκου Μιχαλιτισίου Πρεβέζης
καλοῦμεν τούς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κάλυψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Πρεβέζῃ τῆ 15ῃ Ἰουλίου 2024

† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος τίν 31.7.2024*

**Ἱερά Μητρόπολις Νικοπόλεως
καί Πρεβέζης**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38, παράγρ. 2, τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146/ Α'/31.5.1977) καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/ Α'/22.8.2018), προκειμένου νά πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας:

Ἁγίου Παντελεήμονος Ἐργατικῶν Κατοικιῶν Ἐλεούσης Ἄρτης

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κάλυψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 15ῃ Ἰουλίου 2024

† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίν 31.7.2024

Ἱερά Μητρόπολις Σάμου, Ἱκαρίας καί Κορσέων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν.590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

1) Γεννήσεως Χριστοῦ Παγώνδα Σάμου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό

τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Σάμῳ τῇ 15ῃ Ἰουλίου 2024

† Ὁ Σάμου καί Ἱκαρίας ΕΥΣΕΒΙΟΣ

Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίν 31.7.2024

**Ἱερά Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως,
Τραϊνουπόλεως & Σαμοθράκης**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38, παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», ἵνα πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ:

Ἁγίου Γεωργίου Πεύκων

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ἐκ τῶν ἀνωτέρω Νόμων καί Κανονισμῶν, ἵνα καταλάβωσιν τήν προειρημένην θέσιν κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀλεξανδρουπόλει τῇ 25ῃ Ἰουλίου 2024

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίν 31.7.2024

Ἱερά Μητρόπολις Νικαίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν ἐφημεριακήν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ:

Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Αἰγάλεω

καί τήν κενήν ὀργανικήν διακονικήν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ:

Ἁγίας Τριάδος Αἰγάλεω

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Νικαίᾳ τῇ 1ῃ Αὐγούστου 2024

† Ὁ Νικαίας ΑΛΕΞΙΟΣ

Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίν 14.8.2024

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς παρ. 2, τοῦ ἄρθρου 38, τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τήν κενήν ὀργανικήν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ:

Ἀγίου Γεωργίου Κιζάρως,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς

δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τήν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Κομοτηνῇ τῇ 13ῃ Αὐγούστου 2024

† Ὁ Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίν 14.8.2024

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 38, παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», ἵνα προβῶμεν εἰς τήν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων, πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ:

Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος - Μητροπολιτικός,

καλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά, πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καλαμαριᾷ τῇ 13ῃ Αὐγούστου 2024

† Ὁ Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίν 30.8.2024

Ἱερά Μητρόπολις Ἄρτης

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν:

1. τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»

2. καί τῶν ἀρθρῶν 4 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ.: 305/2018 (Φ.Ε.Κ. 153/Α'22-08-2018) Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων».καί προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τῶν:

Διακόνων τῶν Ἐνοριῶν:

1. Ἁγίου Γεωργίου Ἄρτης
2. Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ Ἄρτης

Ἐφημερίων τῶν Ἐνοριῶν:

1. Ἁγίου Θεράποντος Ἁγίων Ἀναργύρων
2. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀγνάντων
3. Ἁγίων Θεοδώρων Ἀμπελίων Παλαιοκάτουνου
4. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Βουλιαγμένου Μεσοπύργου
5. Ἁγίας Παρασκευῆς Δομοσκοῦ Διασέλλου
6. Ἁγίου Γεωργίου Ζυγοῦ
7. Ἁγίου Χαραλάμπους Κάτω Ἀθαμανίου
8. Προφήτου Ἡλιοῦ Κάτω Γραικικοῦ
9. Ἁγίου Νικολάου Κεντρικοῦ
10. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κοκουλίων
11. Ἁγίου Νικολάου Μελισσουργῶν
12. Ἁγίου Νικολάου Μεσσούντας
13. Ἀποτομῆς Κεφαλῆς Τιμίου Προδρόμου Πέρα Κα-

λεντίνης

14. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Τετρακώμου
15. Ἁγίου Θωμᾶ Τσόπελας Πραμάντων
16. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Φράστων

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα ὅπως, ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ὡς ἄνω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ἄρτῃ τῇ 29ῃ Αὐγούστου 2024

† Ὁ Ἄρτης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30.8.2024

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Οί εργασίες τῆς Δ.Ι.Σ.
τῆς 26.8.2024 καί 27.8.2024*

Συνήλθε ἐπί διήμερο, τή Δευτέρα 26 καί τήν Τρίτη 27 Αὐγούστου 2024, ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 167ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τήν ἑναρξη τῶν ἐργασιῶν Της, ἐξέφρασε τή βαθύτατη θλίψη καί ὀδύνη Της γιά τίς καταστροφικές πυρκαγιές πού ἐκδηλώθηκαν τό φετινό καλοκαίρι στήν Ἀττική, τήν Πελοπόννησο, τήν Κρήτη, τίς Σέρρες, τό Παγγαῖο ὄρος καί ἄλλες περιοχές τῆς Πατρίδος μας, ἐκφράζοντας ταυτοχρόνως τή συμπαράστασή Της στούς πληγέντες πυροπαθεῖς, ὅπως ἐπίσης καί τήν προσευχητική Της συμπαράστασι στά μέλη τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελετῆς ἑναρξης τῶν 33ων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τῶν Παρισίων, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τήν ἀντίθεσή Της γιά τά ὅσα πρωτοφανῆ παρατηρήθηκαν. Ἡ Διεθνῆς Ὀλυμπιακή Ἐπιτροπή ἔχει θεσπίσει ἕνα αὐστηρό πρωτόκολλο ἀναφορικά μέ τήν τελετή ἑναρξης τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, μέρος τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ καί τό καλλιτεχνικό πρόγραμμα, μέ τό ὁποῖο ἡ κάθε χώρα πού τούς φιλοξενεῖ, ἐπιχειρεῖ νά ἀναδείξει τήν ἱστορία καί τόν πολιτισμό Της στόν ὑπόλοιπο κόσμο. Στό καλλιτεχνικό πρόγραμμα τῆς τελετῆς ἑναρξης τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τῶν Παρισίων καί στό ὄνομα τοῦ ἐντυπωσιασμοῦ, τῆς «συμπερίληψης» καί τοῦ «δικαιωματισμοῦ» ὑπῆρξαν σκηνές χλευασμοῦ κατά κύριο λόγο χριστιανικῶν θρησκευτικῶν συμβόλων καί προ-

σώπων, προκαλώντας κατ' αὐτόν τόν τρόπο τό θρησκευτικό αἴσθημα καί τήν πίστη δισεκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐμφατικά τονίζει τό χρέος ὅλων νά τιμοῦν καί νά σέβονται τά σύμβολα ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν θρησκειῶν, ὥστε νά ἀποφευχθοῦν στό μέλλον παρόμοια θλιβερά φαινόμενα.

Ἐπίσης ἡ Ἱερά Σύνοδος συγχαίρει τούς Ἑλληνες Ὀλυμπιονίκες, οἱ ὁποῖοι γιά μιᾶ ἀκόμη φορά ἔνωσαν καί ἔκαναν περήφανους ὅλους τούς Ἑλληνες, καί εὐχεται στούς ἀθλητές πού θά συμμετάσχουν στούς Παραολυμπιακοῦς Ἀγῶνες δύναμη παρά Θεοῦ καί εὐδὼση τῶν προσπαθειῶν τους.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, μέ ἀφορμή τήν ἐκδημία τοῦ Ὁμότιμου Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας στό Πάντειο Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, θεολόγου, συγγραφέως, στοχαστοῦ καί πιστοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνου, ἀοιδίμου Χριστοῦ Γιανναρά, δέεται στόν Ἀναστάνα Κύριο γιά τήν ἀνάπαυσή του μετά τῶν Ἁγίων καί τῶν Δικαίων καί ἀπευθύνει ἐγκάρδιες συλλυπητήριες εὐχές στούς κατά σάρκα συγγενεῖς του καί τούς πολυάριθμους μαθητές του. Στήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία του ἡ Ἱερά Σύνοδος θά ἐκπροσωπηθεῖ ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων κ. Ἀμφιλόχιο.

Κατά τίς δύο Συνεδρίες ἡ Δ.Ι.Σ.:

Ἐνημερώθηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μονεμβασίας καί Σπάρτης κ. Εὐστάθιο περί τῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν Ἐκλογή καί Ἐνθρόνισι τοῦ νέου Μητροπολίτου Σόφιας καί Πατριάρχου πάσης Βουλγαρίας κ. Δανιὴλ.

Διόρισε τόν Ἐλλογιμώτατο Ἀναπληρωτή Καθηγητή κ. Νικόλαο Τόμπρο στή συσταθεῖσα θέσι Διευθυντοῦ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐνέκρινε τό αἴτημα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θήρας, Ἀμοργοῦ καί Νήσων κ.

Ἀμφιλοχίου περί τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης ὡς Πολιούχου καί Προστάτιδος τῆς νήσου Σαντορίνης.

Ἐνέκρινε τὴν πρόταση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καί τῆς Νεότητος γιὰ τὸν ὀρισμὸ τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 2024 ὡς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως τῆς νέας Κατηχητικῆς Περιόδου.

Ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Εἰδικῶν Ποιμαντικῶν Θεμάτων καί Καταστάσεων περί τῆς δευτέρας συνεδρίας τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος τῆς ἐμπορίας ἀνθρώπων (*trafficking*), ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στό Λονδίνο ἀπὸ 15 ἕως 17 Ἰουλίου 2024.

Ἔθεσε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν Πανελλήνιο λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ διηγήματος, τὸν ὁποῖο διοργανώνει ὁ Σύλλογος Ἱεραποστολικῆς Δράσεως «Ὁ Μέγας Βασίλειος», μὲ ἀφορμὴ τὴ συμπλήρωση 70 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Κ.Α., κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Σεπτέμβριο.

Κατήρτισε τὸν τελικὸ Πίνακα ὑποψηφίων κληρικῶν πρὸς ἐγγραφή στὸν Κατάλογο τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων, ἐνέκρινε ἀποσπάσεις κληρικῶν καί ἀσχολήθηκε μὲ θέματα Ἱερῶν Μητροπόλεων, Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καί μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Τέλος, ὁ Μακαριώτατος ἐνημέρωσε τὰ Μέλη τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου γιὰ τὶς ἐποικοδομητικὲς

συναντήσεις Αὐτοῦ κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὴν τελευταία Συνεδρία τῆς Δ.Ι.Σ. μέχρι καί σήμερα μὲ πολιτειακοὺς παράγοντες, μεταξύ τῶν ὁποίων καί μὲ τὸν ἀξιότιμο Δήμαρχο Βάρης, Βούλας καί Βουλιαγμένης κ. Γρηγόριο Κωνσταντέλλο.

Περατωθεῖσης τῆς σημερινῆς τελευταίας Συνεδρίας τῆς 167ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος εὐχαρίστησε τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες γιὰ τὴν ἐπὶ ἕνα ἔτος ἀρμονικὴ συνεργασία σὲ ἐπίμαχα, σημαντικὰ καί ὑπηρεσιακὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἐπιτυχῶς ἀντιμετωπίσθηκαν μὲ σύνεση καί διάκριση, καί τοὺς εὐχίηκε κάθε ἀγαθό, ὥστε νὰ συνεχισθεῖ ἀπρόσκοπτα τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο ἀντιφώνησε ὁ Ἀντιπρόεδρος, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, κάνοντας μιὰ ἀναδρομὴ στὸν τρόπο λειτουργίας τῆς παρούσης Συνοδικῆς Περιόδου, ἐπισημαίνοντας τὴν ὑποδειγματικὴ καθοδήγηση τοῦ Μακαριωτάτου ἐπὶ μείζονος σημασίας ζητημάτων καί εὐχαριστώντας Τον ἐκ μέρους τῶν ὑπολοίπων Συνοδικῶν Μελῶν γιὰ τὴν ἀγαστὴ συνεργασία.

Ἡ ἐπόμενη Συνεδρία τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 168ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν νέα σύνθεσή της, ὀρίσθηκε γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τῆς 9ης ἕως καί τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 2024.

*Ἐκ τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*